Teodor Popescu

Despre suferință

CUPRINS:

Despre suferință.

Nu întâlnim în lume nimic mai des ca suferința. Mintea omului nu poate pătrunde nici de unde vine ea, nici cu ce scop vine. Ea este socotită ca o piedică în calea fericirii sau a bucuriei de a trăi. Necredința şi aici se arată lipsită de mângâiere, iar credința, dimpotrivă, se arată şi aici ca plină de mângâiere.

Cuvântul lui Dumnezeu ne dă multe lămuriri în privința suferinței, iar noi nu le putem strânge pe toate. Când citim Cuvântul, odată îți apare cu mai multă putere un cuvânt, altădată alt cuvânt şi este greu să putem aduna toate gândurile care se grupează în jurul suferinței.

1. În primul rând, suferința este pedeapsă pentru păcat; dacă n-ar fi fost păcat, n-ar fi fost nici suferință. Păcatul rupe legătura cu Dumnezeu, iz-vorul oricărui bine şi al oricărei binecuvântări; şi dacă s-a rupt această legătură, din acest fapt nu poate să iasă decât amar şi suferință. De multe ori, suferința merge înaintea morții.

Cuvântul lui Dumnezeu are multe locuri care vorbesc despre suferință ca pedeapsă pentru păcat şi unul din ele este cel din Ieremia 2:19, unde citimaşa:„Tu singur te pedepseşti cu răutatea ta şi răzvrătirea ta te va mustra; şi vei şti şi vei vedea ce rău şi ce amar este să părăseşti pe Domnul Dum-nezeul

tău."Iar prorocul Mica zice:„Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui"(7:9).

Între păcat şi între suferinţă este deci o strânsă legătură, dar nu totdeauna reuşim să facem această legătură. De aceea, Domnul Isus atrage atenţia să nu fii gata să judeci pe cine suferă şi să-l socoteşti mai vinovat decât alţii,„În acelaşi timp au venit unii şi au istorisit lui Isus ce se întâmplase unor galileeni, al căror sânge îl amestecase Pilat cu jertfele lor. Şi răspunzând, El le-a zis: ‚Gândiţi voi că aceşti galileeni au fost mai păcătoşi decât toţi ceilalţi galileeni, pentru că au suferit astfel de lucruri? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiţi, toţi veţi pieri la fel. Sau acei optsprezece peste care a căzut turnul din Siloam şi i-a omorât, credeţi că au fost mai vinovaţi decât toţi ceilalţi oameni care locuiau în Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiţi, toţi veţi pieri la fel.'"(Luca 13:1-5).

Când ucenicii au văzut pe orbul din naştere, au întrebat:„Învăţătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?" Isus a răspuns: ‚N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinţii lui, ci s-a născut aşa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu'"(Ioan 9:2-3).

Dacă suferinţa este pedeapsă pentru păcat, ne întrebăm cu drept cuvânt: De ce atunci şi cei iertaţi de păcate suferă şi adeseori chiar mai mult decât cei necredincioşi? Tot Cuvântul lui Dumnezeu ne dă răspuns. Citim:„Aţi uitat de tot îndemnul pe care vi-l dă ca unor fii: ‚Fiul meu, nu dispreţui dis-ciplinarea Domnului şi nu-ţi pierde inima când eşti mustrat de El. Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubeşte şi biciuieşte pe orice fiu pe care-l primeşte.' Suferiţi disciplinarea! Dumnezeu Se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar dacă sunteţi scutiţi de dis-ciplinare, de care toţi au parte, sunteţi nişte copii nelegitimi, iar nu fii. Şi apoi, dacă părinţii noştri trupeşti ne-au disciplinat şi tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare, cu atât mai mult, să ne supunem Tatălui duhurilor şi să trăim? Căci ei ne disciplinau pentru puţine zile, cum credeau ei că este bine; dar El, pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui. Orice disciplinare deocam-dată pare o pricină de întristare şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor încercaţi prin ea, roadă dătătoare de pace a dreptăţii"(Evrei 12:5-11).

Suferinţa aceasta a fost numită disciplină părin-tească. Despre ea se vorbeşte şi în alte părţi ale Cuvântului lui Dumnezeu."Eu mustru şi disciplinez pe toţi aceia pe care-i iubesc"(Apocalipsa 3:19).

În Psalmul 99 se vorbeşte de aleşii lui Dumnezeu, Moise şi Samuel, pe care Dumnezeu i-a ascultat, dar i-a şi disciplinat pentru greşelile lor.

În mustrarea părintească se arată purtarea de grijă a iubirii lui Dumnezeu. Dacă este aşa, suferinţa are cu ea o mare mângâiere.

2. Suferinţa poate să fie şi suferinţă de încercare. Apostolul Petru scrie:„În ea (în mântuire) voi vă bucuraţi mult, cu toate că acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi pentru puţin timp, prin felurite încercări"(1 Petru 1:6). În Apocalipsa citim: „Nu te teme nicidecum de ce vei suferi. Iată, Diavolul va arunca în închisoare pe unii dintre voi, ca să fiţi încercaţi. Şi veţi avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii"(2:10).

Poporul evreu a fost pus la încercare prin călătoria lui prin pustie, pentru ca să i se cunoască pornirile inimii.

Cât de credincios este cineva, la necaz şi la suferinţă se vede. În timpurile cât suntem sănătoşi, cât ne merge bine, nu cunoaştem atâtea şi atâtea dedesubturi ale inimii noastre, nu ne dăm seama cât egoism nezdrobit este în noi, câtă nerăbdare, cât menajament al firii noastre, câtă încăpăţânare, câtă neascultare şi chiar câtă necredinţă este în noi înşine. Vine însă suferinţa şi atunci acestea se arată mai abitir ca oricând şi ne îngrozim.

În zilele bune, suntem siguri că ne învoim cu dreptatea căilor lui Dumnezeu şi că pe oriunde ar vrea El să ne ducă, El este drept şi bun cu noi. Când însă vine suferinţa, vedem că nu este tocmai aşa în sufletele noastre. Ne îndoim, ne întrebăm, ne cer-cetăm şi vedem că aproape nu mai avem încredere în scumpele făgăduinţe ale lui Dumnezeu, care totuşi rămân neschimbate, nezguduite.

Credem că iubim pe toată lumea şi mai ales pe cei mai de aproape ai noştri, ne credem buni şi prietenoşi cu toţi, dar în suferinţă ne arătăm supărăcioşi, nervoşi, amari şi acri, chiar cu cei apropiaţi ai noştri, care ne iubesc. Când vine încercarea, atunci se arată ce este în noi.

3. Nu ne cunoaştem bine pe noi înşine şi de aceea îngăduie Dumnezeu suferinţa şi încercarea: ca să ne cunoaştem pe noi înşine. Din aceasta nu avem decât folos, căci Dumnezeu voieşte ca încercarea să se prefacă într-o suferinţă de curăţire. Curăţirea ne aminteşte de foarfecele care taie mlădiţa de la viţă. Domnul Isus vorbeşte despre aceste foarfeci care sunt întrebuinţate pentru ca noi să aducem mai multă roadă.

Scriptura vorbeşte de asemenea de cuptorul de topit metale preţioase. Este o aramă scumpă ca şi aurul, iar aurul însuşi este un metal preţios, la fel şi argintul. Şi aceste metale trebuie puse în cuptorul de topire, ca să se scoată din ele zgura. Tot aşa întrebuinţează Dumnezeu suferinţa pentru binele nostru. Fie că ea este disciplină părintească, fie că este suferinţă de încercare, trebuie să se prefacă în suferinţă de curăţire sub foarfecă Celui care vrea ca noi să aducem mai multă roadă.

El vrea să ne înveţe cu răbdarea, fără care nu suntem oameni desăvârşiţi, întregi şi să nu ducem lipsă de nimic (Iacov 1:4). Câţi au fost frumos împodobiţi cu această roadă minunată, răbdarea! Altă roadă este să crească ascultarea noastră de El, să se întărească încrederea noastră în El, să fie înmulţită iubirea noastră către El, să sporească rugăciunea noastră rodnică şi vie şi să se imprime chipul Domnului Isus în sufletele noastre. Dacă acestea le urmăreşte Domnul Dumnezeu cu noi, face ca, atunci când vine suferinţa, să nu dorim să ni se ia îndată de la noi. Doamne, m-ai pus în cuptor, ţine-mă în el cât ştii Tu să mă ţii şi fă să iasă din mine toată zgura care mai este în mine. Ai luat în mână foarfecă, taie, Doamne, cât ştii Tu că trebuie să tai, pentru că şi eu vreau ce vrei Tu, adică să aduc mai multă roadă.

4. Altădată însă, suferinţa este suferinţă pentru a fi păziţi de păcat. Prin descoperirile pe care le-a avut, Apostolul Pavel era în pericolul de a se mândri. Ca să-l ferească de aceasta, Domnul Dumnezeu a trimis peste el o suferinţă, un ţepuş. De trei ori a rugat pe Domnul să i-l ia, dar Domnul îi răspunde că

ţepuşul rămâne, ca să fie păzit de mândrie (2 Corinteni 12:1-10). Carul este adesea împiedicat ca să n-o ia la vale şi să se prăbuşească. De multe ori, aşa este şi suferinţa: o piedică în calea noastră, ca să nu cădem în păcat. Un poet zicea:„Mult am suferit. Dar fără suferinţe unde aş fi fost eu acum?"

5. Altădată suferinţa este o suferinţă de ade-verire, ca să se dovedească într-adevăr că suntem copii ai lui Dumnezeu. Credincioşi de zile bune pot să fie mulţi, în suferinţă însă, mai puţini. Credinţa trebuie să se arate ca veritabilă, şi tot aşa şi dragos-tea noastră către Cel care ne-a iubit cel dintâi.

„Ferice de cine rabdă ispita! Căci, după ce a fost găsit bun (adeverit bun), va primi cununa vieţii, pe care Dumnezeu a făgăduit-o celor ce-L iubesc"(Iacov 1:12). De aceea îngăduie Domnul Dum-nezeu suferinţa, ca să se arate şi în suferinţă credinţa noastră şi dragostea pe care n-o poate şterge nimeni, încât să putem zice şi noi ca apostolul Pavel:„Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos?". În suferinţă, cel credincios poate să cânte împreună cu psalmistul care zicea: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Şi pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni, decât în Tine. Carnea şi inima mi se prăpădesc, dar Dumnezeu este pururea stânca inimii mele şi partea mea"(Psalmul 73:25).

Cine suferă în felul acesta are o influenţă bună asupra celorlalţi, fie că aceia sunt credincioşi, fie că sunt necredincioşi. De la patul de suferinţă al celui care iubeşte pe Domnul Isus pornesc râuri de binecuvântare. Necredincioşii zic atunci: Ce Mântuitor este acesta care îi tine tari şi în suferinţă? Iar credincioşii, ieşind de acolo, slăvesc pe Dumnezeu că a binecuvântat pe un suflet aşa de mult, încât chiar şi în suferinţă îl preamăreşte.

6. Suferinţele trebuie să fie toate spre slava lui Dumnezeu.„Boala aceasta nu este spre moarte,"a zis Domnul Isus,"ci ca să fie preamărit Fiul lui Dumnezeu prin ea"(Ioan 11:4). De când am primit pe Domnul Isus, ne-am ales ca scop al vieţii să trăim pentru Domnul nostru şi să-L preamărim, prin orice ar fi să trecem. Iar prin suferinţă ni se dă ocazia să preamărim pe Domnul nostru, arătând cum credinţa noastră este mai tare decât necazul nostru.

Cineva scria undeva:„Suferinţă, cine este vred-nic de tine? Aici eşti numită povară, acolo sus onoare, de care nu oricui i se face parte."

7. În sfârşit este suferinţa împreună cu Domnul Isus şi suferinţa pentru Domnul Isus, despre care scrie pe larg Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus spune:„Dacă vă urăşte lumea, ştiţi că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei. Dar pentru că nu sunteţi din lume şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea. Aduceţi-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni. Dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate acestea din cauza Numelui Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis."(Ioan 15).

De când ne-am hotărât pentru Domnul Isus, ştim că vom fi urâţi. Aceasta ne este spus clar; iar când am avut parte de ură, nu trebuia să ne mirăm, deşi la început ne-am mirat. După un timp ne-am mai deprins şi ştim că aşa trebuie să fie, cum este scris. Dar chiar când suferinţa este pentru Domnul Isus, parcă tot nu ne învoim în totul cu ea. Nu tot aşa era cu cei dintâi

creştini; plini de dragostea Domnului Isus, aceia se arătau şi în privința aceasta cu totul superiori. Ei nu fugeau de moartea de martir, ci o doreau, câteodată chiar peste măsură de mult.

„Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea(în fiecare zi, spune Luca)şi să Mă urmeze."Să fii gata deci, să suferi pentru Domnul Isus. Dar nu toți credincioşii au cunoştința trebuitoare în ce priveşte„crucea", adică suferința pentru Domnul Isus. Cineva poate să sufere pentru nedelicatețea lui sau pentru lipsa lui de pricepere şi i se pare totuşi că suferă pentru Domnul Isus.„Cruce"sau suferință pentru Domnul Isus este numai aceea anume pentru El. Dacă însă sufăr din pricina nepriceperii mele sau a nedeli-cateții mele sau chiar a pornirilor mele spre mânie şi altele, aceasta nu este„cruce."

Când vine suferința, ce facem de obicei? Cerem ca Domnul s-o ia de la noi. N-ar fi însă mai bine ca, în lumina gândurilor de acum, să zicem: Doamne, fă-mă să Te mărturisesc şi prin suferința mea şi fă-mă să învăț ce vrei Tu să mă înveți prin suferință? Sporeşte dragostea Ta în inima mea! Căci, fie că trăim, fie că murim, ai Tăi suntem.

Mlădița aduce roade.

Ioan 15:1-6

Luther a avut o discuție cu Zwingli – care era mai înaintat în cunoaşterea Cuvântului lui Dum-nezeu. Discuția a fost cu privire la cina Domnului. Zwingli spunea: Cina este numai spre amintire, „spre amintirea Mea". Luther, nu:„Acesta este trupul Meu". Luther s-a cam supărat că Zwingli nu zicea ca el. Dar Zwingli a fost mai potolit şi mai pe urmă s-a dovedit că avea dreptate, pentru că Luther nu era prea clar în privința acestui subiect. Fiind un om energic, Luther a rămas cu părerea lui:„Este sângele Meu, este trupul Meu". Dar cuvântul„este"poate fi tradus şi cu„înseamnă"sau„simbolizează". Zwingli a fost smerit, a apreciat foarte mult pe Luther şi s-a dat bătut. În cartea „Pe urmele Mielului" se spune că este bine să te laşi învins pentru Domnul Isus.

Mi-a venit întâmplarea aceasta în minte în legătură cu„mlădița care este în Mine"şi pe care El o taie şi o aruncă în foc, dacă nu aduce roadă. Se poate să fie în El şi totuşi să fie tăiată? Dacă nu, atunci de ce spune că„este"în viță?

Acest„este"trebuie să fie înțeles în tot contextul, din ce spune mai sus şi mai jos. Noi greşim când luăm lucrurile ca spuse numai pentru noi. Ştergem cu buretele toată istoria şi nu ținem socoteală despre cine este vorba. Ne uităm printre noi şi ne întrebăm: Care dintre noi va fi tăiat?

— Cred că greşim dacă luăm lucrurile aşa.

Evanghelia nu începe cu noi şi nu sfârşeşte cu noi. Pe tulpina aceasta, care este Domnul Isus Cristos, s-au ridicat, în cursul istoriei, o mulțime de mişcări, care toate s-au pretins că pornesc de la Domnul Cristos. Dar nu este aşa. Şi dacă veți adăuga în mintea dumneavoastră un singur cuvânt, aveți să dați peste înțelesul acestui verset: „Pe orice mlădiță care(pretinde că)este în Mine şi nu aduce roadă, Tatăl o taie"(Ioan 15:2).

Aceasta este pretenția creştinătății. Catolicul zice: Noi suntem creştini! Ortodoxul şi protestantul zic: Noi suntem creştini! Toți pretind că ei sunt adevărata biserică. Au pretenții mari, dar dacă nu se vede roadă Duhului,

atunci sunt mlădițe neroditoare. Şi are să vină vremea când vor fi tăiate. Asupra creştinătății cu pretenții atât de mari stă să vină judecata. Vine vremea când creştinătatea aceasta va fi cu totul lepădată. Judecata de la Apocalipsa 17 este asupra creştinătății de azi. Are pretenții foarte mari, dar roade nu aduce deloc.„Pe orice mlădiță care(pretinde că)este în Mine şi nu aduce roadă, El o taie".

— Când?

— Când vine judecata asupra creştinătății de astăzi.

În Apocalipsa sunt unele lucruri prezise, dar care încă nu s-au împlinit. Iată, de exemplu, ce se zice bisericii din Tiatira (Apocalipsa 2:18-25). Tiatira înfățişează, istoriceşte, creştinătatea din timpul evului mediu, foarte harnică. Atunci s-a răspândit creştinătatea la mulți, dar cu mult amestec. Şi când începutul este amestec, sfârşitul cum să fie? Erau numai câteva nume de oameni care s-au dovedit credincioşi. Dumnezeu Şi-a avut întotdeauna pe credincioşii Săi, martorii Săi nu au dispărut niciodată. Chiar în timpurile cele mai întunecoase Şi-a avut martorii Săi.

Pretenția bisericii este foarte mare: Noi suntem adevărata biserică, noi! Noi! Noi suntem de veacuri şi voi de ieri-alaltăieri. Noi suntem atâția, iar voi o mână de oameni. Pretenția este foarte mare. Dar Tatăl cunoaşte foarte bine care aduce roadă şi care nu aduce roadă. Acest lucru este determinant: să aduci roadă. Aceasta este explicația istorică.

Dar aceştia care au venit în legătură cu evan-ghelia, parcă-parcă s-au îmbunătățit cu ceva. Când este naşterea din nou, imediat este roadă. Dar unii sunt numai sub influența Domnului Isus. Aceştia trebuie să o ia în serios, trebuie să rămână în Domnul Isus, adică să ajungă la naşterea din nou. Dacă nu ajung aici, atunci au soarta mlădiței neroditoare, care este tăiată, se usucă şi se arde.

Nu este vorba aici de cei născuți din nou, nu estevorba de noi, dacă ne-am născut din nou. Pentru cei născuți din nou nu mai este condamnare. Ei au Duhul Sfânt, sunt copii ai lui Dumnezeu, ei neapărat rodesc. Nu se poate copil al lui Dumnezeu să nu rodească; este imposibil! Care credincios în Dom-nul Cristos poate să rămână în păcat, să stăruie într-un păcat cunoscut ca păcat? Tocmai de aceea este credincios, pentru că nu mai stăruie în păcat. Totuşi – va zice cineva – şi între cei născuți din nou poate să cadă vreunul în păcat.

— Da, se poate şi chiar Cuvântul prevede asta. Dar nu rămâne aşa, nu poate să rămână aşa. El se roagă şi geme: „Ai milă de mine, Doamne!" Dacă îl întrebi: Ce faci?

— Îți răspunde: Rău fac! Şi mereu strigă: „Ai milă de mine, Doamne! Ai milă!" Nu încetează, chiar dacă ani de zile îl înfăşoară păcatul. Dar Dumnezeu tot îl scoate din păcat.

Aici nu este vorba de cei născuți din nou. Tot-deauna naşterea din nou este urmată de roade. Roadele sunt partea dinafară, care trebuie să corespundă unei lucrări dinăuntru. Lucrarea dinăuntru se vede în roadă dinafară. Iacov spune lucrul acesta (2:18): „Arată-mi credința ta fără fapte, şi eu îți voi arăta credința mea din faptele mele". Noi vedem numai partea exterioară. Inima şi rărunchii Domnul le cercetează (Apocalipsa 2:23). N-are niciunul pretenția să

străbată până în adâncul unui suflet sau altul. Constatăm şi noi cum se manifestă omul în afară.

„Mlădița care este în Mine"este mlădița cu pretenția că este în Domnul Isus. Dar Dumnezeu o cunoaşte foarte bine că nu aduce roadă şi o taie.

Pe butucul acesta au crescut, după cum ne este arătat în evanghelie, mlădițe cu o dezvoltare frumoasă şi altele cu o dezvoltare anapoda. Grăun-tele de muştar se face copac mare. Nu este natural; este o creştere nenaturală. Femeia care introduce trei măsuri de aluat în făină – acestea sunt trei mari biserici; toată plămădeala s-a stricat. Evanghelia este foarte reală, arată situația aşa cum o vede Domnul Isus.

Dar când este naşterea din nou, atunci este şi legătura cu Domnul Isus. Acesta este un lucru care trebuie accentuat:„Nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus"(Romani 8:1).

Roadă aceasta este cea de la Galateni 5:22-23, pe care orice credincios trebuie să o aibă, mai mult sau mai puțin. Iar dacă se câştigă şi suflete pentru Domnul Isus, roadă este îmbelşugată. Apostolii au adus această roadă. Şi între noi sunt suflete câştigate pentru Domnul Isus; dar, în primul rând, trebuie să fie roadă Duhului.

Sunt persoane care pot să fie prinse în lucrul lui Dumnezeu şi se avântă în acest lucru, dar nu poartă atâta grijă de roadă Duhului. Într-adevăr, lucrarea lui Dumnezeu este ca un şuvoi care înaintează, care ia cu el. Şi sunt persoane care se avântă, sunt ocupați de dimineața până seara, zi de zi, săptămână după săptămână. În felul acesta devin lihniți.

Când lucra Domnul Isus aici pe pământ, simțea nevoie, când şi când, să Se retragă. Hudson Taylor, când şi când se retrăgea o lună, poate şi mai bine, să se recreeze, nu atât în trup, cât mai ales să cerceteze Cuvântul, să se cerceteze pe sine însuşi, să acumuleze putere de sus şi apoi să se avânte iar în lucrare.

Toți cei care lucrează în Evanghelie au neapărată nevoie să se retragă, să se încarce cu energie de sus, ca apoi iarăşi să lucreze. Dacă lucrează întruna şi nu au timp de retragere, devin şterşi şi afânați. Pot să câştige mii de suflete pentru Domnul Isus Cristos, dar trebuie întâi să poarte grijă de starea lor per-sonală. Atunci sufletele vor fi mai solid câştigate pentru Domnul Isus şi vor fi mai binecuvântate.

Eu aşa am înțeles lucrurile acestea, asupra cărora s-a mai stat de vorbă şi altădată. Şi gândesc că, dacă vom privi lucrurile aşa, în istorie, în mersul lor, atunci cuvintele acestea devin luminoase pentru noi.

Dar, dacă este aşa, aduceți în față pe Anania şi Safira. Ar trebui atunci să discutăm şi lucrul acesta. Oamenii aceştia au fost aruncați pentru totdeauna dinaintea lui Dumnezeu sau au fost imediat pedep-siți?

— Atunci Duhul lui Dumnezeu lucra cu putere. Şi cercetătorii Cuvântului lui Dumnezeu nu se gândesc la veşnicia lui Anania şi Safira, ci la puterea cu care lucra Duhul Sfânt atunci în biserică: a pedepsit imediat, cu asprime, păcatul, şi pe toți i-a cuprins groaza.

Ce a fost cu Dima?

— Apostolul Pavel spune:„M-a părăsit". Ce s-a ales de el?

— Nu ştiu. Dacă va fi fost născut din nou, hotărât că Dumnezeu l-a ridicat. Dacă nu va fi fost născut din nou, dacă va fi fost numai sub influența lui Pavel (cum a fost Ioas sub influența lui Iehoiada), atunci şi pe acest Dima l-a luat lumea; dar nu se spune mai departe. Dacă va fi fost născut din nou, nu l-a lăsat Dumnezeu. Lucrul acesta însă nu-l ştim, el ne este ascuns.

Ni se spune că:„Dacă este în Mine şi nu aduce roadă, El o taie". Este aici vorba de cercetare de sine, dar să nu ciocnim siguranța mântuirii şi starea de copil al lui Dumnezeu.

Să vedem lucrurile în ansamblu. Cum vine asta:„Este în Mine şi nu aduce roadă"?

Roadă este dovada unei lucrări înăuntru. Nu este roadă, nu este lucrare înăuntru. Asta este o pricină de cercetare pentru noi înşine. Dar să fii născut din nou şi să te temi că vei fi tăiat, asta nu este siguranță cu privire la mântuire.

„Nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus!"Dar dacă venim cu nesiguranța, am amestecat toate şi am încurcat sufletele. Nu ne dă voie Cuvântul lui Dumnezeu şi experiența noastră de oameni credincioşi, nu ne dă voie, repet, să punem la îndoială siguranța mântuirii. Ca să iei toate lucrurile şi să le aplici la cei născuți din nou, este o greşeală. Ar trebui să fim mai luători aminte la semnele copiilor lui Dumnezeu:„Duhul mărturiseşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu"(Romani 8:16).

Nu trebuie să luăm unele cuvinte şi să le punem pe seama altora. Aşa este, de pildă, cu Simon vrăjitorul. El n-a cugetat prin Duhul Sfânt. A zis că a crezut, dar nu a primit Duhul Sfânt. Era din Samaria şi samaritenii au primit Duhul Sfânt într-un mod special, cu punerea mâinilor de către apostoli. Asta, ca să nu se mândrească, pentru că„mântuirea vine de la iudei", de la Ierusalim. Simon vrăjitorul a rămas acelaşi: se vede că nu i se părea păcat să lucreze cu Diavolul. La el se vede o gândire cu totul străină de Evanghelie: le-a oferit apostolilor bani, ca să poată şi el să dea altora Duh Sfânt. Atunci apostolul Petru îi spune: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea obține cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu"(Fapte 8:20-21): cugetarea ta este anapoda. Cel care are Duhul lui Dumnezeu nu cugetă aşa, el are o altă gândire în toate privințele. Atâta lucru n-ai înțeles? Se vede că n-ai primit naşterea din nou. Naşterea din nou îți dă un alt fel de gândire, un alt fel de viețuire. Mentalitatea aceasta a fost adusă de pe tărâmul vrăjitoriei şi transportată pe tărâmul adunării. „Tu n-ai nici parte!". Aşa că acesta este un caz cu totul aparte; nu este vorba de cineva născut din nou.

Vorbiți de împăratul Saul! Acolo este altceva, în tot Vechiul Testament, Duhul Sfânt nu locuia în credincioşi ca într-un templu, ci venea şi apoi Se îndepărta, în Noul Testament, Duhul Sfânt locuieşte în cel credincios ca într-un templu.

David, în Vechiul Testament, a vorbit prin Duhul, dar una este lucrarea Duhului Sfânt în Noul Testa-ment şi alta este cea din Vechiul Testament. A

venit Duhul Sfânt şi la Saul, încât se spunea că şi Saul este printre proroci. Dar la el n-a ținut mult, căci la Saul n-a fost o naştere din nou.

Cei care au căzut.

Evrei 6:1-8

Sunt câțiva ani de când un tânăr, căzut de la credință, a venit plângând şi mi-a spus că nu mai are încredere că Domnul îl va primi, deşi el doreşte să-I slujească; dar, pe baza locului de la Evrei 6:1-8, zicea că nu mai este cu putință să fie reînnoit.

Istoria bisericii vorbeşte de nişte credincioşi care, pe baza textului acestuia, nu mai vroiau să aibă vreo legătură cu unul căzut de la credință, căci ziceau că un astfel de om este cu neputință să fie reînnoit.

Mie de mult mi-a dat de gândit acest text de la Evrei 6. Şi pentru că nu vrem să facem o întrebuințare greşită a Cuvântului lui Dumnezeu, câtă vreme n-am avut o lămurire deplină asupra lui, m-am ferit de a-l aplica cuiva. Gândind că Dum-nezeu mi-a dat înțelegerea mai lămurită asupra acestui loc, vi-l pun în față, socotind că va fi de folos.

Despre cine este vorba aici: de oameni născuți din nou sau de alt fel de oameni? Să luăm lucrurile unul câte unul şi să nu fim nişte cititori grăbiți ai Cuvântului lui Dumnezeu.

Este nevoie să ținem seama că aceasta este epis-tola către Evrei.

— Da, dar s-a scris şi pentru noi, va zice oricine.

— Negreşit că pentru învățătura noastră s-a scris ea; dar ca să dobândim înțelesul adevărat, trebuie să ne socotim în locul celor dintâi cititori ai epistolei.

Cine erau aceia? Erau evrei care veniseră în legătură cu evanghelia şi avuseseră parte de unele lucruri minunate prin Evanghelie. Trăiau însă în vreme de prigoană; nici nu apucaseră să treacă de-a binelea de partea Domnului Isus, că şi venise prigoana peste ei. Atunci, din pricina prigoanei, mulți dădeau înapoi, lucru care aducea mare bat-jocură asupra Evangheliei. Ei ajungeau până acolo, încât se lepădau de Domnul Isus ca de un înşelător, ca de un Mesia fals şi se întorceau acolo de unde plecaseră: în iudaism. Ei făceau să fie batjocorit Domnul Cristos.

Ei făceau un păcat care nu era chiar hula împotriva Duhului Sfânt, dar aproape ca păcatul contra Duhului Sfânt, dacă nici Dumnezeu nu mai avea ce să le facă, pentru a-i aduce la o stare nouă. Aceia au văzut lucrările lui Dumnezeu, au căpătat impresii adânci, dar n-au ajuns până la naşterea din nou. Dumnezeu nu mai are noi mijloace de întrebuințat pentru ei. Astfel ei ajung un pământ care a fost udat, dar n-a produs decât spini şi mărăcini; pe un astfel de pământ nu-l aşteaptă decât blestemul şi focul.

A cădea într-un păcat este un lucru şi a te lepăda cu totul de Cristos este altceva. Oamenii aceia până acolo ajungeau, că se lepădau de tot de Domnul Cristos. Ei sunt asemănați cu sământa căzută în locuri stâncoase: au auzit Cuvântul, l-au primit îndată, cu bucurie, dar n-au avut rădăcină în ei înşişi, ci au ținut până la o vreme; şi cum a venit un necaz sau o prigoană, s-au lepădat de El.

Să luăm cuvintele unul câte unul.

„Să lăsăm cuvintele începătoare ale lui Cristos şi să mergem spre cele ce aparţin oamenilor maturi"înseamnă să lăsăm abc-ul şi să trecem mai departe. Dacă nu înaintaţi, staţi pe loc şi puteţi da înapoi.

Orice credincios trebuie să înainteze şi în cunoştinţă şi în viaţă. Amândouă trebuie să meargă mână în mână; căci, dacă nu înaintezi în cunoştinţă, nu înaintezi nici în viaţă. Câteodată cunoştinţa o ia înainte şi viaţa rămâne pe urmă; altădată viaţa pare că o ia înainte şi cunoştinţa rămâne pe urmă. Oricum, să cauţi să cunoşti voia lui Dumnezeu, ca s-o trăieşti; şi, trăind voia lui Dumnezeu, să-L cunoşti pe El tot mai bine.

„Fără să mai punem din nou temelia pocăinţei de faptele moarte". Este pocăinţa de faptele făcute îndeosebi înainte de a veni în legătură cu Evan-ghelia, fapte care te întinează, cum întina pe unul din Vechiul Testament atingerea de un mort. Ele sunt făcute din evlavie lumească şi socotite ca plăcute lui Dumnezeu. Fapte de acestea am făcut cu toţii, unii mai mult, alţii mai puţin, fără pocăinţă şi fără credinţă. Şi de ele trebuie să te pocăieşti, ca şi de păcate, pentru că tocmai evlavia aceasta lumească a fost pentru mulţi dintre noi o piedică pentru întoarcerea noastră la Dumnezeu.

— Dar ce, eu nu fac cutare lucru, nu mă rog, nu mă închin, nu ţin ce am apucat? zic de obicei oamenii, când sunt îndemnaţi să vină la Domnul Isus.

„Credinţa în Dumnezeu"face şi ea parte din lucrurile începătoare. Am avut această credinţă în Dumnezeu, cum au avut-o şi evreii, dar foarte întunecată şi deseori greşită.

„Învăţătura despre botezuri"sau despre„spălări". Unii dintre farisei se botezau în fiecare zi. Venind în legătură cu evanghelia, aceştia ziceau:„Dar ce, să ne botezăm cu botezul lui Cristos?"Prin acest cuvânt se înţeleg şi spălările felurite despre care citim în Marcu 7.

„Punerea mâinilor",„învierea morţilor"şi„jude-cata veşnică"făceau de asemenea parte din lucrurile începătoare. Nu mai stăruim asupra aces-tor lucruri, care sunt la îndemâna tuturor, zice scriitorul epistolei, şi vom trece – dacă va voi Dumnezeu – la cele desăvârşite.

„Cei care au fost luminaţi odată". Este vorba de lumina minţii, nu a inimii. Nu este puţin lucru să capete cineva lumină în mintea sa, să ştie cine este şi ce este, să ştie cine este Dumnezeu şi ce a făcut El pentru noi, să se vadă măcar în parte păcătos, să ştie că Dumnezeu Se ocupă de noi. Câţi, ascultând evanghelia, se luminează într-o privinţă sau alta şi zic: Acum m-am luminat! Chiar dacă lumina n-a pătruns decât în minte, nu este un lucru de lepădat. Mintea este ca antreul casei: ca să intru în casă, trebuie să trec prin antreu. Atâtea lucruri bune, adevărate, se vestesc prin evanghelie şi atâţia iau cunoştinţă despre ele şi sunt satisfăcuţi de lumina care s-a produs în mintea lor.

În Ioan 1:9 citim că Domnul Cristos este adevărata lumină, care luminează pe orice om, venind în lume. Aici,„luminează"înseamnă„îşi aruncă lumina, razele"peste toţi oamenii. Totuşi nu toţi oameniiajung „lumină în Domnul", ci numai cei care sunt născuţi din nou.

„Au gustat darul ceresc". Unii spun că darul acesta ar fi Domnul Isus, căci pe El L-a dat Tatăl. Alţii spun că darul acesta ceresc este creştinismul.

Într-adevăr, aceşti evrei despre care este vorba aici au putut să vadă, în comparație cu religia lor, creştinismul ca un dar ceresc, un dar de la Dum-nezeu, pentru că dă naştere la o viață cu totul superioară față de iudaism.

„S-au făcut părtaşi(însoțitori)Duhului Sfânt", nu ca Persoană locuind în ei, nu ca pecete, nu ca arvună, ci ca putere, ca influență, ca lucrare a Duhului Sfânt. La începutul bisericii, Duhul Sfânt lucra cu multă putere, cum se vede, de exemplu în epistola către Corinteni. Adunarea din Corint era bogată în darurile Duhului Sfânt. Şi evreii de care este vorba aici au văzut astfel de daruri, s-au făcut chiar şi părtaşi lor şi au fost profund impresionați de lucrarea pe care Duhul Sfânt o făcea între credin-cioşi.

„Au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu". Asta nu înseamnă numaidecât Biblia, pentru că pe atunci nu aveau cărțile Bibliei, care nu erau strânse toate la un loc, ci un cuvânt sau altul, un adevăr sau altul din partea lui Dumnezeu; un cuvânt sau altul, ceva, le-a mers la inimă.

„Puterile veacului viitor".„Veacul viitor"este împărăția de o mie de ani. Atunci se vor face multe minuni, în adunare, lucru care i-a uimit, evreii le văzuseră.

Nu se vede la aceşti oameni o pocăință adevărată, o credință vie, o legătură strânsă cu Domnul Cristos, nici Duhul Sfânt locuind în ei şi aducând roadă. Ei au fost deci ca nişte mlădițe în viță, dar numai cu mintea sau numai au pretins că sunt; dar nedând roadă, sunt tăiate, se usucă, sunt strânse, aruncate în foc şi ard (Ioan 15).

„Şi care au căzut". N-au căzut pe cale, ci alături de cale, peste parapet. „Este cu neputință. să fie reînnoiți spre pocăință". Dumnezeu nu mai are ce să mai întrebuințeze pentru a-i aduce la El. Im-posibilitatea este însă de partea lor, pentru că li se împietresc inimile şi ajung în stare că„răstignesc pentru ei înşişi, pe Fiul lui Dumnezeu, făcându-L să fie batjocorit".

Iată de ce spuneam acelui tânăr să luăm ideile de aici una câte una şi să vedem dacă el are toate câte sunt înşirate aici, ca să ştie dacă intră în această categorie.

Din pricina prigoanei, evreii aceştia au renunțat cu totul la Domnul Cristos, s-au întors în iudaism, mărturisind cu aceasta că Domnul Isus este un Mesia fals, un înşelător. Atunci ceilalți aveau în aceasta o pricină de a batjocori pe Domnul Cristos. Întorcându-se în iudaism, ei spuneau cu aceasta că bine au făcut cei care L-au răstignit, căci El a fost un înşelător. În felul acesta influențau în rău şi pe alții şi-i făceau să se întărească în împotrivirea lor.

„Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el şi rodeşte ierburi folositoare celor pentru care este lucrat, are parte de binecuvântare de la Dumnezeu". Aceeaşi ploaie cade şi peste un pământ care nu produce decât spini şi pălămidă. Mulți se găsesc sub aceeaşi ploaie a evangheliei. Pentru unii ea este binefăcătoare, căci dă de un pământ roditor, rodeşte roadă Duhului şi este binecuvântat; alții însă nu aduc decât spini şi pălămidă. Un astfel de pământ este„lepădat şi aproape să fie blestemat şi sfârşeşte prin a i se pune foc".

De mare răspundere se încarcă cineva care aude Cuvântul lui Dumnezeu şi nu ia lucrurile în serios!

Textul acesta stă în legătură cu alt text, tot din epistola către Evrei, care poate fi şi el înțeles greşit: „Căci dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoştinţa deplină a adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare sigură şi înfricoşată a judecății şi văpaia unui foc care va mistui pe potrivnici"(Evrei 10:26,27).

Putem să întrebuințăm greşit un astfel de cuvânt şi să zdrobim de tot un suflet care totuşi ar dori să restabilească legătura cu Dumnezeu.

— Ai păcătuit cu voia? îl întrebi.

— Da, cu voia, răspunde el; am ştiut că este păcat şi totuşi l-am făcut.

— Atunci s-a terminat, nu mai este scăpare, adaugi tu, zdrobind un suflet care ar putea să fie ridicat şi în care Dumnezeu chiar îşi va fi început lucrarea de ridicare, pentru că i-a pus în suflet dorința să se ridice, i-a dat pocăința.

Şi cu privire la aceste cuvinte, de acelaşi lucru trebuie ținut seama: pentru evrei. Dar vei zice poate:

— Dar şi pentru noi s-a scris!

— Desigur, şi noi putem învăța de aici.

Care este însă cazul? Tu, evreu, care ai venit în legătură cu Evanghelia, ai căzut nu pe cale, ci alături de cale. Lepădând ce ți s-a dat, te întorci între cei ai tăi, mărturisind că te-ai înşelat, că Isus Cristos nu este Mesia cel adevărat, ci un Mesia fals.

În felul acesta te-ai lepădat de jertfa care a fost adusă odată pentru totdeauna. Ştii prea bine că, fără vărsare de sânge, nu este iertare. Ce jertfă crezi tu că mai poate aduce Dumnezeu? Când va veni Domnul Isus Cristos, nu va mai veni ca să Se aducă jertfă, ci va veni cu slavă. Deci altă jertfă, afară de aceea care a fost adusă odată pentru totdeauna, nu este. Dacă, din pricina prigoanei, pe care nu vrei s-o suporți, te lepezi de ceea ce ți-a pus înainte Dum-nezeu, nu mai poți fi primit, pentru că o altă jertfă, în afara aceleia care a fost adusă, nu se mai aduce. Atunci nu mai rămâne decât„o aşteptare sigură şi înfricoşată a judecății şi văpaia unui foc care va mistui pe potrivnici".

Întrebarea de căpetenie este dacă un suflet care zice că a crezut este născut din nou. Îndeosebi în 1 Ioan sunt date unele semne ale naşterii din nou, dar ele nu alcătuiesc o lege, încât să poți zice: ai asta, ai asta, gata, eşti născut din nou; n-ai asta, n-ai cealaltă, nu eşti născut din nou. Naşterea din nou nu este ceva mecanic, ci o experiență personală. Adâncul altui suflet, numai Domnul Dumnezeu îl cunoaşte; El cercetează inima şi rărunchii. Noi atâta putem să vedem, şi în parte: dacă cineva umblă călăuzit de Duhul Sfânt şi stăruie în sfințenie şi ascultare.

Odată ce o persoană a mărturisit că este copil al lui Dumnezeu, ştim că nu cu noi are a face, ci cu El. Dacă vedem pe un astfel de om umblând în sfințenie înaintea lui Dumnezeu, atunci ne bucurăm unii de alții şi ne vom ajuta să sporim în viața creştină.

Altă întrebare este: cei născuți din nou, pot ei să piardă viața veşnică? Întrebarea pare grea, cutez însă să răspund că n-o pot pierde. Domnul Isus a spus:„Oile Mele sunt în mâna Mea; Eu le dau viața veşnică; nicidecum nu vor pieri şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea"(Ioan 10:28). Dacă un astfel de

om a căzut într-un păcat, nu înseamnă că s-a prăbuşit pentru totdeauna; numai lepădarea totală de Cristos înseamnă pierzare, însă când un credin-cios a căzut într-un păcat, se vede la el durerea unui copil al lui Dumnezeu. Mai curând sau mai târziu, el se va ridica din căderea lui.

Şi de obicei, căderile n-au loc dintr-o dată, ci încetul cu încetul. De aceea, se cade să fim cu multă luare aminte, ca să evităm căderile.

V-am pus în faţă aceste două locuri din Cuvânt. Şi dacă n-am reuşit să le lămuresc aşa cum îmi este voia, măcar atât să reţinem pentru acum: să nu vă apucaţi să explicaţi Cuvântul lui Dumnezeu într-un fel care ar zdrobi un suflet căzut în păcat şi în care Dumnezeu poate că vrea să lucreze încă. Este datoria noastră să încurajăm orice persoană căzută, când vedem că vrea să urmeze Domnului Isus. Este mai bine aşa, decât să i-o retezăm deodată, că n-ar mai putea fi primit şi să-l lăsăm în deznădejde.

Un foc mistuitor.

Evrei 12:25-29

Expresia aceasta„luaţi seama"se găseşte de câteva ori în epistola către Evrei.

Cititorilor epistolei li s-a spus în versetele mai dinainte ce lucruri mari le descoperise harul lui Dumnezeu şi ce lucruri mai mărunte le descoperise Legea. Pentru că aceşti cititori erau obosiţi de prigoană, îi cam îndemna inima să se întoarcă în sinagoga pe care o părăsiseră. Atunci scriitorul epistolei le spune: Vă întoarceţi la lucrurile acelea începătoare? Voi nu v-aţi apropriat de un munte în flăcări, ci de Muntele Sionului, de Dumnezeu, de îngeri. Ce lucruri mari şi minunate! Şi totuşi vreţi să vă întoarceţi de la ele? Nu puteţi voi să faceţi deosebire între lucrurile începătoare ale Legii şi lucrurile desăvârşite ale harului? Luaţi seama! Vi s-a dat mult şi vi se va cere mult. Sunteţi răspunzători tocmai pentru că aţi avut parte de harul lui Dumnezeu.

Le spune:„Luaţi seama ca nu cumva să refuzaţi să ascultaţi de Cel care vă vorbeşte". Cine le vorbea? însuşi Domnul Dumnezeu care este şi în Tatăl şi în Fiul şi în Duhul Sfânt. În ce loc le vorbea pe pământ? Pe Muntele Sinai, când li s-a dat Legea. Le-a vorbit în aşa fel încât s-au îngrozit şi i-au spus lui Moise: Nu mai putem asculta; ascultă-L tu pe Dum-nezeu şi vorbeşte-ne tu!

Şi acum vorbeşte Domnul Isus din ceruri? El ne vorbeşte prin Duhul Sfânt, care a fost dat şi înainte de Domnul Cristos, dar nu ca după coborârea Lui la Cincizecime. „Primiţi Duh Sfânt" spune la Ioan 20. Trebuie să facem deosebire între suflarea aceea a Domnului Isus şi care înseamnă Duh Sfânt ca lucrare şi între coborârea Duhului Sfânt ca să locuiască în ei ca într-un templu.

Duhul ne îndreaptă inimile în sus.„Vorbeşte din ceruri". Cine? Cel care a vorbit pe pământ. La Sinai vorbea cu cutremur, când s-a dat Legea, în har vorbeşte însă duios, El şopteşte cu bunătate şi îndurare. Sufletul omenesc este sfios şi neîncrezător, iar Domnul Isus Se apropie de el şi caută să-i vorbească întocmai„ca unei iubite în pustie", în har, Domnul Se arată ca un susur blând şi liniştit. Şi în evanghelia după Ioan citim că prin Domnul Isus a venit harul şi adevărul.

Acum vorbeşte Domnul Isus din cer. Vorbirea aceasta este duioasă, cu har, dar asta nu însemnează că nu eşti răspunzător dacă dispreţuieşti harul lui Dumnezeu.

„Pot să păcătuiesc",va zice cineva,„fiindcă sângele Domnului Isus mă curăţeşte de orice păcat".

Cine cugetă în felul acesta cugetă păgâneşte. Ce credeţi că dă mai multă groază de păcat: Legea sau harul? Harul dă groază mai multă, tocmai pentru că harul ne arată dragostea lui Dumnezeu. Un copil a supărat pe mama lui. Care credeţi că va fi cea mai grozavă pedeapsă pentru un copil simţitor? Să i se tragă o bătaie sau mama să plângă pe gâtul lui, să-i spună:„Cum a fost cu putinţă ca băiatul mamei să facă un astfel de lucru?"Asta îl taie la inimă şi n-o mai uită niciodată.

Legea îşi are şi ea puterea ei şi prin Lege se încredinţează omul de păcat, cu ajutorul Duhului Sfânt; dar harul te face să fugi şi mai mult de păcat. Cine a gustat şi a văzut că bun este Domnul nu se lasă abătut de la calea Lui. Să mă abat de la harul lui Dumnezeu pentru un blid de linte? Şi dacă s-a abătut, se perpeleşte ca peştele viu pe cărbuni. Dacă are cineva o inimă simţitoare, cum se mai îngro-zeşte de păcat sub toate formele lui!

„Al cărui glas a clătinat atunci pământul". S-a cutremurat pământul când s-a dat Legea (Exod 19). A fi clătinat înseamnă şi„scuturat", cum scutură de exemplu gospodina covorul, ca să cadă scamele de pe el.„A clătinat pământul"este un eveniment mare din istoria poporului evreu, fiindcă a fost o schim-bare adusă prin Lege.

Acum a făgăduit lucrul acesta:„Voi mai clătina încă o dată, nu numai pământul, ci şi cerul". Cuvin-tele acestea„încă o dată"arată schimbarea lucrurilor clătinate, ca a unor lucruri făcute, pentru ca să rămână lucrurile care nu se clatină". Vorbeşte aici ca de un eveniment viitor. Hagai spune:„Voi mai clătina încă o dată"şi citatul este luat din acest prooroc, care vorbeşte despre nişte timpuri fericite, în care poporul evreu va avea parte de toate binecuvântările lui Dumnezeu. Împărăţia de o mie de ani se aşează pe clătinarea lucrurilor de pe pământ şi din cer. Este ca pomul scuturat ca să cadă de pe el fructele putrede.

Împărăţia de o mie de ani se va aşeza prin judecată şi dreptate; atunci vor fi judecaţi toţi locuitorii lumii, cum spune în Matei 25 despre judecata celor vii. Cei care n-au iubit pe Dumnezeu şi pe„fraţii Domnului Isus"(evreii) vor fi scuturaţi şi omorâţi; cei care au iubit pe Domnul şi pe fraţii Lui, aceia rămân. Aceasta este clătinarea pământului: judecata care va fi la începutul împărăţiei de o mie de ani, judecată despre care prorocii spun că va fi în Valea lui Iosafat. Şi nu numai pământul, ci şi cerul va fi scuturat prin alungarea lui Satan şi legarea lui pentru o mie de ani.

Unele lucruri se clatină, se scutură şi cad, altele nu se clatină şi rămân. „O împărăţie care nu se poate clătina"este împărăţia harului lui Dumnezeu. Har, har, har de la un capăt până la altul. Aceasta nu se clatină. Iată ce aveţi voi, credincioşii:„o împărăţie care nu se poate clătina". Să preţuim deci ce avem în Domnul Isus; dacă preţuim harul lui Dumnezeu, ne vom arăta mulţumitori, recunoscători. Să păs-trăm deci harul Lui.

Să nu vă opriți la lucrurile începătoare. Voi aveți această împărăție, de aceea să aducem lui Dum-nezeu o închinare plăcută, cu evlavie şi cu frică.

Este o închinare plăcută Lui, o slujbă duhov-nicească, aşa cum citim în Romani 12:1. De ce este aceasta o, jertfă vie"? Spre deosebire de jertfele din Vechiul Testament, care trebuiau întâi omorâte şi după aceea se aduceau. Putem să aducem trupul nostru ca o jertfă printr-o predare totală în slujba lui Dumnezeu, aşa fel încât trupul să devină, în mâna Duhului Sfânt, o unealtă pe care s-o folosească El cum vrea. Atunci mădularele trupului nostru, predate în totul Domnului, vor sluji spre slava Lui şi nu vor mai fi roabe păcatului. Gura nu va mai înseta după băutură, ochii nu vor mai privi lucruri murdare, picioarele nu vor mai păşi pe căile fără-delegii. Ce a fost înainte în slujba păcatului, le pui acum în slujba Lui. Aceasta va fi din partea voastră o inteligentă slujbă duhovnicească.

Aici spune: să aducem o închinare plăcută, cu evlavie şi cu frică. A fi evlavios înseamnă a primi totul ca bun din mâna lui Dumnezeu. Un astfel de om rămâne în picioare totdeauna. Nu este vorba să primească păcatul ca bun, ci tot ce i se întâmplă în viață, ştiind că Domnul nu face greşeli. Un credin-cios, când i-a venit vestea că i-a murit singura lui fiică, a rămas liniştit şi a spus: „Noi iubim voia Domnului". În locul lui, altul s-ar fi văitat, ar fi plâns amar şi un astfel de plâns n-ar fi fost desigur de condamnat, fiindcă despărțirea prin moarte este dureroasă. Dar acel credincios era un om evlavios şi de aceea a rămas senin şi liniştit.

„Dumnezeul nostru este un foc mistuitor". Sfârşitul acesta parcă vrea să ne aducă frică. De unde până aici am preamărit harul lui Dumnezeu, sfârşitul te cutremură. Trebuie însă înțeles aşa cum este şi anume că în Vechiul Testament Domnul Dumnezeu este numit foc mistuitor (Numeri 11).

Ne întrebăm: Poate Dumnezeu să ardă pe cei care sunt copii ai harului Său? Se poate ca cineva care a primit harul lui Dumnezeu şi este în împărăția harului să fie totuşi ars? Nu! Focul nu arde pe copilul harului, arde însă tot ce-i este o piedică pe cale. Domnul arde în bunătatea Lui. Ai făcut un idol din cineva? Domnul poate să ți-l ia. În aceasta se arată dragostea Lui. Dar nu te arde pe tine, dacă eşti copilul harului.

Vă aduceți aminte de cei trei tineri care au fost aruncați în cuptorul cu foc? Ei au fost aruncați în foc înfăşurați cu albiturile lor. Focul a ars rufele lor: nu ei înşişi se legaseră cu ele. Dar Dumnezeu a făcut ca nici măcar părul să nu capete miros de ars.

Când copilul harului lui Dumnezeu nu ia seama şi se lasă înfăşurat de unele lucruri care i-ar fi o greutate pe cale, Dumnezeu poate să ardă ceea ce-l înfăşoară, în îndurarea Sa, Domnul poate să ardădeci ceea ce ar putea să ne înfăşoare, dar nu pe noi înşine. Adeseori poate boala de care suferi în trup ar trebui să fie un foc care să ardă unele primejdii care poate îți sunt necunoscute. Să dea Dumnezeu să ardă tot ce ne poate împiedica de a ne arăta copii ai harului Lui, fericiți şi bucuroşi.

Duceți până la capăt mântuirea voastră.

Filipeni 2:12-18

Lucruri neînchipuit de mari ne-au fost date şi descoperite, iar între acestea este şi siguranța mântuirii, datorită jertfei Domnul Cristos. Odată cu mântuirea ne-a fost dăruită şi pacea, şi bucuria, şi lumina, şi nădejdea.

Totuşi încă n-am ajuns în cer; deşi siguri de mântuire, suntem în luptă; deşi avem pace, suntem totuşi cu grijă. Avem lucruri de preț, totuşi alergăm; suntem liniştiți şi în pace, totuşi cu ochii în patru.

Cine cunoaşte istoria ştie că aceste lucruri privitoare la mântuire n-au fost clare multora din cei care au căutat cu toată inima să urmeze Dom-nului, îi vedem zbuciumându-se şi frământându-se; deşi aveau ca şi noi aceste lucruri, totuşi nu le-au fost clare. Iar noi putem sta liniştiți şi în pace, aşteptând nădejdea noastră fericită.

Viața oamenilor, dacă nu are lucrurile acestea, este o viață fără scop şi fără cuprins. Mintea oame-nilor este încurcată şi ei sunt chinuiți de îndoieli, apăsați câteodată de vină, nemulțumiți, neliniştiți.

Cât de recunoscători ar trebui să fim Celui care ne-a dat lucruri aşa de sigure şi ni le-a descoperit în claritatea lor!

Au fost timpuri când noi n-am cunoscut pe Dum-nezeu, dar, când ne-a cercetat El, atunci am înțeles bine că este un Dumnezeu deasupra noastră. Dum-nezeu S-a apropriat de noi şi a devenit un Dum-nezeu pentru noi; El S-a apropriat şi mai mult de noi şi a devenit un Dumnezeu în noi, căci Cristos trăieşte în noi, prin credință. Domnul Isus ne-a ieşit înainte, ne-a oprit de pe calea pierzării, cum numai El ştie să Se apropie de suflete, S-a apropiat de noi şi a zis:„Stai pe loc şi am să-ți spun lucruri mărețe!"Aşa Şi-a arătat El dragostea pentru noi şi aşa am înțeles că El ne voieşte pentru Sine. Cum i S-a arătat lui Pavel înaintea Damascului, aşa S-a arătat El şi nouă, descoperindu-ne ce i-a spus şi lui Pavel. Datorită arătării Domnului către Pavel, el a întrebat: „Ce voieşti să fac, Doamne?"Şi de atunci încolo regula de viață a lui, aceasta a fost: „Ce voieşti să fac, Doamne?"Din legătura aceasta cu El a ieşit o viață minunată, o viață care stârneşte admirație, viață în care străluceşte chipul Dom-nului Cristos.

Domnul Isus S-a arătat că este pentru noi. Ne-a dovedit aceasta pentru că ni S-a descoperit că S-a jertfit pentru noi, a suferit pentru noi, a câştigat mântuirea noastră. Ne ştim iubiți de El. Şi, ca răspuns la dragostea Lui, aşteaptă să ascultăm şi să ne predăm viața în mâna Lui. Dragostea lui Dum-nezeu a fost scrisă pe lespedea inimii noastre; multe lucruri vor pieri din fața ochilor noştri, dar faptul că suntem iubiți de El este un fapt bine adeverit, bine întemeiat în sufletele noastre. Şi dragostea Lui ne susține.

O fire nouă am căpătat prin întoarcerea noastră la Dumnezeu, un scop al vieții am primit prin trecerea noastră din moarte la viață, o putere nouă în fața păcatului şi a vrăjmaşilor noştri. Am primit Duhul Sfânt de când avem pe Domnul Isus ca Stăpân şi Mântuitor. Domnul Isus ne-a luat de mână ca să ne ducă pe o cale nouă şi vie şi un foc arde în noi şi ne călăuzeşte cu dragostea Lui sfântă.

În această stare, apostolul Domnului poate să ne dea multe îndemnuri, cuvinte scumpe, a căror dul-ceață am gustat-o şi o gustăm mereu. Pentru încurajarea noastră, pentru înviorarea noastră, pentru ca să mergem bine pe

cale, apostolul Dom-nului ne spune aici:„Duceți până la capăt mântuirea voastră". Alte traduceri spun:„Lucrați mântuirea voastră"; iar alte traduceri zic:„Desăvârşiți mântuirea voastră", adică: exprimați, arătați în afară.

Cum să ne ducem mântuirea până la capăt? Este ca şi cum ți-ar da cineva o grădină: îngrijeşte de ea. Ce vei înțelege prin asta, că ți-a dat-o ca să nu mai lucrezi în ea? O grădină nelucrată, chiar de-ar fi foarte frumoasă, ajunge o paragină. De aceea spune aici:„Duceți până la capăt(lucrați)mântuirea voastră."Lucrați ca într-o grădină, cultivând atâtea însuşiri ale Domnului Isus, roadă Duhului: blândețea Lui, răbdarea Lui, iubirea Lui, mila Lui, înfrânarea Lui şi atâtea virtuți minunate care numai în grădina Domnului, ca roadă a Duhului Sfânt, pot să crească. Ele îmbobocesc, înfloresc şi produc roadă. Deci Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă:„Duceți până la capăt(sau lucrați)mântuirea voastră."

A fi mântuit înseamnă a fi iertat de păcate; a fi mântuit înseamnă a fi scos, scăpat de sub pute-rea păcatului; a fi mântuit înseamnă a merge în locul unde nu intră nimic păcătos. Aceste trei lucruri sunt cuprinse în mântuire. Am primit iertarea păcatelor, mulțumim lui Dumnezeu. Am fost scoşi de sub puterea păcatului, ca să păstrăm această stare, să nu intrăm iarăşi sub puterea păcatului. Şi avem în față fericita noastră nădejde de a merge în locul unde nu intră nimic păcătos; de aceea să fim sfinți, neîntinați şi fără vină în mijlocul unei lumi care trăieşte aşa cum trăieşte. Aceste lucruri ne sunt recomandate în Cuvântul lui Dumnezeu, sunt lucruri care reies din Cuvânt. Dar apostolul nu încetează să ne spună mereu aceleaşi lucruri şi ne îndeamnă să nu obosim pe cale şi să mergem mai departe spre desăvârşire.

„Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur". Noi ne bucurăm de siguranța mântuirii şi se zice că unde este frică, acolo nu mai este bucurie. Totuşi este, căci bucuria mântuirii nu nimiceşte frica de Dumnezeu. Suntem îndemnați să ducem până la capăt mântuirea noastră, cu frică şi cutremur. Aceasta nu alungă dragostea. Dim-potrivă, stă în strânsă legătură cu dragostea, pentru că dacă nu este frică de Dumnezeu, nici dragoste nu este. Dragostea lui Dumnezeu şi frica lui Dum-nezeu merg împreună; ba încă am putea spune că, cu cât mai mare este dragostea de Dumnezeu, cu atât mai mare este frica de Dumnezeu, de a nu-L supăra în vreun fel. Să ne dăm bine seama de acest lucru.„Slujiți Domnului cu frică şi bucurați-vă tremurând"spune în Psalmul 2.

Ne dă de gândit faptul că Dumnezeu poate fi împiedicat în unele direcții de a lucra şi în altele nu poate fi împiedicat. Dumnezeu nu poate fi împie-dicat de a lucra în natură. Răsare soarele când este rânduit, apune de asemenea când trebuie să apună; soarele ascultă numai de legea pe care i-a dat-o Dumnezeu. De asemenea Dumnezeu nu poate fi împiedicat în cursul istoriei, El face ce vrea. Dar Dumnezeu poate să fie împiedicat de a lucra în inima mea şi în inima d-tale, prin încăpățânare, prin împotrivire, prin îndărătnicie. De aceea ne sunt date îndemnuri precise în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu poate să fie împiedicat de noi atunci când ne-am depărtat de sub călăuzirea Duhului Sfânt şi am intrat sub călăuzirea firii noastre şi aVrăjmaşului sufletelor noastre. Atunci nu mai mer-gem cum trebuie pe calea

lui Dumnezeu. De aceea dorim să rămânem necurmat sub călăuzirea Duhului Sfânt, ca să ne învețe despre Domnul Isus şi să ni-L arate pe Domnul Isus. El asta o face: îl preamăreşte pe Domnul Isus. Şi ceea ce avem şi suntem în Domnul Isus, numai prin Duhul Sfânt putem căpăta. Când te laşi călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, atunci îndemnurile Lui sunt puternice, încât ajungi până acolo să spui: „Mai bine mor decât să păcătuiesc."Cei care n-au ajuns la această încredințare, când s-a ivit păcatul au şi căzut, însă cei care doresc din toată inima să rămână credin-cioşi îndrumării Cuvântului şi Duhului Sfânt, cât au înțeles ca voie a lui Dumnezeu, aceia rămân pe cale statornici, neclintiți şi lasă după ei o dâră de lumină, o pildă pe care o vor urma şi ceilalți care vor veni după ei. Noi nu căutăm numaidecât să fim apreciați de oameni, dar căutăm cu tot dinadinsul să fim ascultători de voia lui Dumnezeu. Şi dacă facem lucrul acesta, atunci este de aşteptat că vom da o pildă bună, vrednică de urmat, celor care vor veni după noi.

Vom rămâne deci în Domnul Isus, căci dragostea Lui va fi turnată mereu în sufletele noastre şi bucuria Lui va fi tăria noastră.

Hula împotriva Duhului Sfânt.

Marcu 3:20-30

Acesta este un loc la care se opresc cei care citesc cu atenție şi se întreabă: Despre ce se vorbeşte aici? Este un păcat care nu se iartă niciodată, în vecii vecilor; dar ce păcat o fi? Nu cumva voi fi făcut şi eu păcatul acesta, şi atunci toată strădania îmi este de prisos, pentru că nu voi mai putea fi iertat?

Un bătrân a venit îngrozit la mine, spunând: „Nu cumva o fi asupra mea păcatul acesta împotriva Duhului Sfânt şi eu nu voi mai avea iertarea niciodată?" Era credincios şi şi-a pus întrebarea aceasta.

„Toate păcatele şi toate hulele pe care le vor rosti fiii oamenilor li se vor ierta; dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu va căpăta niciodată iertare, ci este vinovat de un păcat veşnic."

Cine a făcut acest păcat? Cine poate să facă acest păcat? Ce înseamnă hula despre care ne vorbeşte Domnul Isus aici? Împotriva Duhului Sfânt mai sunt şi alte păcate, dar nu aşa de grozave ca hula. Ştefan, vorbind evreilor care îl ascultau, când a fost să fie omorât, a spus între altele şi cuvintele acestea:„Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt; ca părinții voştri, aşa faceți şi voi."

Împotrivirea față de Duhul Sfânt se vede chiar în Geneza 6:3:„Duhul Meu nu Se va lupta mereu în om, căci el nu este decât carne; totuşi zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani."Totuşi împotrivirea aceasta nu este hula împotriva Duhului Sfânt. Poate să vorbească Duhul Sfânt clar, ai înțeles chemarea Lui şi totuşi te împotriveşti Duhului Sfânt. Păcat grozav, fără îndoială, dar nu este hula împotriva Duhului Sfânt. Mai toți dintre noi am putea spune că un timp ne-am împotrivit Duhului Sfânt: am înțeles chemarea lui Dumnezeu, dar nu ne-am predat Domnului Cristos, ca să-L urmăm. Această împotrivire față de lucrurile lui Dumnezeu, de chemarea Lui, de îndemnurile Lui, este un păcat împotriva Duhului Sfânt.

Cuvântul lui Dumnezeu mai vorbeşte că poate cineva să întristeze pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Orice păcat este o întristare care se aduce

Duhului Sfânt. Duhul lui Dumnezeu locuieşte în noi ca într-un templu şi trebuie să rămână în noi cu plăcere. Dacă noi suntem ascultători de Duhul lui Dumnezeu, desigur că El locuieşte cu plăcere în noi; dar dacă umblăm de colo-colo şi ne abatem de la voia lui Dumnezeu cât am cunoscut ca voie a Lui, atunci Duhul stă trist. Şi ai o tristețe locuind în tine, care te face să fii mereu trist. Sigur că acesta este păcat împotriva Duhului Sfânt, dar nu este hula împotriva Duhului Sfânt.

Apostolul Pavel, scriind tesalonicenilor, le spune: „Să nu stingeți Duhul."Parcă ar fi un foc care arde şi pui apă peste el, şi l-ai stins. Se întâmplă lucrul acesta în lucrare.

Care este însă hula împotriva Duhului Sfânt? Din cele ce se spun aici, se înțelege ce este.

Fariseii şi cărturarii ziceau despre Domnul Isus:„Cu domnul demonilor, cu Beelzebul scoate El demonii."Vedeau minunile Lui, cugetul le adeverea că este ceva cu totul deosebit, dar ei îşi ziceau:„Trebuie să scoatem o explicație, ca nu cumva poporul să se ia după El."Şi explicația?„Cu Beel-zebul, domnul demonilor, scoate El demonii! Feriți-vă deci de El!"Omul instinctiv trebuie să se ferească de Diavolul. Şi fariseii puneau pe seama Satanei lucrările Domnului Isus, care erau lucrările Duhului Sfânt. Ei făceau acest lucru dându-şi seama că mint, că din ură față de Domnul Isus spun ce spun. Pentru un astfel de păcat nu este iertare, este un păcat veşnic. Cel care a făcut păcatul acesta, nu se mai poate pocăi; aici este piedica: păcatul lor îi împiedică să se pocăiască.

Dar poate să facă păcatul acesta un om care ştie ce este pocăința? Faptul că el este pocăit însem-nează că n-a făcut niciodată păcatul acesta şi nici nu-l poate face. Bine, dar poate să ajungă să înjure pe Dumnezeu, să spună cuvinte nesocotite despre El! Omul îşi pune singur greutăți în cale, ca să nu ajungă la pocăință şi credință.

Domnul Isus le spune: „Împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la voi."Prin ce? Prin faptul că împăratul era de față. Domnul Isus nu câştigase multe suflete; dar, împăratul fiind de față, atunci Împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la ei. Acestea sunt lucrările Duhului Sfânt şi dacă lucrările Duhului Sfânt sunt între voi, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi. Ei însă n-au primit pe împărat, L-au lepădat. Dar asta nu înseamnă că El n-a fost împărat.

— Eşti Tu împărat?

— Da, sunt. Şi atunci, ei îşi puneau singuri piedici, ca nu cumva să ajungă să-L cunoască pe Domnul Cristos şi să se întoarcă la Dumnezeu.

S-ar putea să se întrebe unii şi alții: Care este veacul de acum şi care este veacul viitor? Nici în veacul de acum, nici în cel viitor nu este iertare pentru cel care huleşte pe Duhul Sfânt: s-a făcut vinovat de un păcat veşnic. Veacul de acum, pentru evrei, când a trăit Domnul Isus printre ei, a fost veacul legii. Dar veacul viitor? Este împărăția de o mie de ani, pentru evrei.

Dar noi în ce veac trăim? Trăim în vremea harului, care nu este nici veacul legii, nici al împărăției de o mie de ani; trăim într-un veac cu totul favorizat, cu totul superior oricărui alt veac. Şi nu-l înțelegem cum ar trebui, pentru că ne-am obişnuit cu atâtea lucruri ale Evangheliei harului, care însă depăşesc tot ce au putut gândi sau dori oamenii credincioşi dinaintea noastră.

Nici în veacul de acum, veacul legii, nici în veacul viitor, al împărăției de o mie de ani, nu este iertare pentru hula împotriva Duhului Sfânt. Dar în vremea harului se mai poate face acest păcat? De către cei credincioşi, în nici un caz nu. Ei nu s-ar fi pocăit şi n-ar fi crezut, deci nici n-ar fi putut primi pe Dom-nul Isus, dacă s-ar fi făcut vinovați de un astfel de păcat. Iar cine L-a primit pe El, nu poate în nici un caz să facă păcatul acesta.

Dar când a păcătuit cineva, ce are să facă? Cuvântul lui Dumnezeu este clar şi limpede, iar omul nu are să se ia după mintea lui, după cum îşi închipuie el.„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curățească de orice nedreptate"(1 Ioan 1:9). Acesta este unul din locurile pe care se bazează iertarea în părtăşie a celui credincios. Dar el n-a putut să hulească pe Duhul Sfânt, pentru că altfel nici n-ar crede în Domnul Isus.

Deci: hula împotriva Duhului Sfânt nu se poate face de către cei credincioşi, altfel ei nici n-ar fi credincioşi. Chiar dacă au căzut de la credință, tot sunt tratați înaintea Tatălui ca nişte credincioşi şi Dumnezeu îi va cerceta şi îi va ridica din starea aceasta. Dar în orice caz, cel credincios n-a făcut hula împotriva Duhului Sfânt. Pentru această hulănu este iertare nici în veacul de acum, al legii, nici în veacul viitor, al împărăției de o mie de ani; despre veacul harului nu se vorbeşte aici.

Cuvintele acestea ar trebui să te facă să te cutremuri. Cum s-au făcut fariseii şi cărturarii părtaşi hulei împotriva Duhului Sfânt? Cu vorba. Deci păcatele cu vorba nu trebuie neglijate, pentru că toate acestea dărâmă mereu-mereu ce se zideşte în omul dinăuntru. Să fim atenți la ceea ce ne iese din gură, pentru că şi lucrurile acestea pot avea urmări foarte grave pentru viața celui credincios.

Câteva cuvinte despre Samson.

Ne este cunoscut că în capitolul 11 al epistolei către Evrei sunt înşirați unii din eroii credinței sau, cum sunt numiți ei la începutul capitolului 12,„nor de martori"iar printre ei este şi Samson. Iată ce se spune despre el:„Şi ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea dacă aş vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson."Cunoaştem istoria acestui om şi dacă n-ar fi menționat aici, poate că nici nu l-am fi pus printre cei credincioşi.

Lucruri minunate se spun despre acest om, el a făcut lucruri mari; dar şi o cădere ruşinoasă şi groaznică a avut, ceea ce trebuie să fie o înştiințare pentru toți credincioşii.

Samson a fost un nazireu, deci trebuia să aibă trei lucruri deosebite de ceilalți oameni: să-şi lase părul lung să crească în voie, să nu mănânce nimic din ce vine de la strugure şi să nu se atingă de un mort.

Lucrurile acestea au un înțeles duhovnicesc. Părul lung înseamnă să te aştepți la batjocură din partea oamenilor, pentru că„este ruşine pentru un bărbat să poarte părul lung."Nimic din ce vine de la strugure: strugurele dă vin, iar vinul înfățişează bucuria, o bucurie care ține de pământ. Deci nazireul să nu se aştepte la bucurii pe pământ, bucurii din care Dumnezeu este înlăturat şi în care omul îşi dă frâu liber pornirilor sale. În sfârşit, porunca de a nu se atinge de un mort însemna să iasă din lume:„Ieşiți din mijlocul lor şi despărțiți-

vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ce este necurat şi vă voi primi. Eu va voi fi Tată, iar voi îmi veți fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic"(2 Corinteni 6:17-18).

Samson avea părul lung: în păr era puterea lui şi câtă vreme a ținut secretul acesta, a fost şi puterea cu el; când a pierdut secretul, a pierdut şi puterea.

El a fost închinat Domnului încă din pântecele mamei lui, era deci un om predat Domnului, ca să-I slujească. Naşterea lui a fost prevestită mai dinainte de un înger care s-a arătat mamei lui şi i-a spus de ce are să se ferească în timpul sarcinii ei. Este lucru rar în Scriptură să fie prevestită naşterea cuiva. Dumnezeu avea un gând mare cu acest om: să elibereze pe evrei din mâna filistenilor. După gândul lui Dumnezeu, omul acesta avea să fie cu totul deosebit; şi aşa a fost până la un timp.

El era înzestrat cu daruri mari. Dacă ar fi rămas în poziția lui, spunea cineva, ar fi putut să fie un Moise, un Ilie sau un Daniel. Darurile lui mari nu l-au ferit însă de cădere şi a ajuns jocul poftei trupeşti. Cât trebuie să ne dea de gândit lucrul acesta! Cât de mari daruri am avea, dacă nu stăm strâns lipiți de Cel care poate să ne păstreze până la sfârşit, putem avea căderi îngrozitoare.

Omul acesta făcuse fapte mari. Cuvântul lui Dum-nezeu ne spune că a omorât un leu fără să aibă vreo armă la el. El n-a spus la nimeni că a omorât un leu, ceea ce este frumos din partea lui. Nici chiar tatăl lui, nici mama lui, n-au ştiut că el a omorât un leu. Cu o falcă de măgar a omorât o mie de filisteni, lucru iarăşi extraordinar. Şi când filistenii voiau să-l înconjoare în cetatea Gaza şi să-l omoare, el s-a sculat la miezul nopții, a luat porțile cetății şi le-a suit pe deal, lucru care a uimit pe toți.

Iată deci un om care a făcut fapte extraordinare, după ce a fost înzestrat cu daruri alese, şi ca putere, şi ca inteligență. Ce s-a întâmplat însă? S-a dedat la gânduri uşuratice, s-a abătut de la rostul pe care i l-a dat Dumnezeu pe pământ şi n-a rămas pe calea pe care l-a aşezat Dumnezeu. „Curățiți-vă, voi care purtați vasele Domnului"strigă prorocul Isaia. El purta vasele Domnului, purta darurile Lui şi era rânduit să fie eliberatorul poporului evreu din mâna filistenilor, în felul acesta, într-o măsură oarecare, el înfățişează pe Domnul Isus.

„Curățiți-vă, voi care purtați vasele Domnului."Dar el nu şi-a păstrat vasul curat, ci s-a dedat la gânduri păcătoase în ce priveşte pofta trupului. Din aceasta a ieşit intrarea lui între nişte oameni lumeşti, pagini, cu care a petrecut un timp şi pe care i-a încurcat cu ghicitorile lui. Din amestecul cu lumea a ajuns la căsătoria cu o filisteancă. Părinții lui i-au spus să nu-şi îndrepte privirea spre o păgână:„Nu este nici o femeie între fiicele fraților tăi şi în tot poporul nostru, de te duci să iei soție de la filisteni, care sunt netăiați împrejur?"Şi Samson a zis tatălui său:„Ia-o căci îmi place."Credin-ciosului trebuie să-i placă voia lui Dumnezeu, iar voia lui Dumnezeu era ca el să ia de soție pe una din fiicele lui Israel, nu pe o păgână.

În felul acesta, căderea lui a fost din ce în ce mai jos, până când a ajuns la femeia aceea, Dalila, o stricată, care l-a tot sâcâit până i-a spus secretul. Dezvăluirea secretului a avut urmări foarte triste. Puterea i s-a dus: de unde

înainte când era legat cu funii le rupea ca pe nişte câlţi, acum a căzut tot mai jos. El nu ştia că şi-a pierdut puterea şi când i s-a spus că filistenii sunt asupra lui, a crezut că are să facă aşa cum a făcut altădată; dar filistenii i-au scos ochii.

Când s-a dus legătura cu Dumnezeu, nu mai este putere.

Samson a devenit incapabil de a sluji lui Dum-nezeu: un vas spart, cât ar fi el de preţios, nu mai este bun de nimic. Şi Samson a ajuns ca un vas sfărâmat, lepădat, a ajuns de batjocura vrăjmaşilor. De unde înainte era admirat pentru puterea lui extraordinară, acum trebuie să râşnească toată ziua, din greu.

Când a fost la urmă de tot, vrăjmaşii lui, tot în bătaie de joc, l-au scos la o sărbătoare a lor, să joace înaintea lor, să se distreze deci pe seama unui om care fusese un om distins, un ales al lui Dumnezeu. El a jucat acolo înaintea lor şi i-a distrat.

Soarta acestui om trebuie să ne slujească nouă drept învăţătură: pierderea legăturii cu Dumnezeu însemnează pierderea puterii, însemnează decădere şi ruină tot mai mare. Când cineva ajunge jucăria patimilor sale, ajunge jucăria vrăjmaşului. Diavolul studiază pe om de aproape şase mii de ani şi repede poate să afle partea slabă a unuia sau a altuia, şi tocmai acolo îl loveşte.

Pe unul îl loveşte cu lăcomia de bani: acolo i-a văzut partea slabă. Pe altul îl loveşte cu pornirea spre mânie, supărare, invidie; pe altul cu poftele trupeşti.

Este nevoie de multă veghere şi de multă rugăciune pentru a fi păstraţi credincioşi. Nimeni să nu se bazeze pe faptul că este credincios de zeci de ani şi nu se mai află în pericolul în care se afla altădată. Samson a fost douăzeci de ani judecător în Israel, dar iată ce a ajuns: în închisoare, orb, învârtind la râşniţă, distrând lumea.

Dar aici este de admirat harul lui Dumnezeu care n-a părăsit pe Samson: dacă Samson a părăsit pe Dumnezeu, Dumnezeu n-a părăsit pe Samson. Chiar în închisoare, Dumnezeu nu l-a părăsit: acolo i-avenit pocăinţa, i-a venit şi credinţa, prin care a f ost restabilit. Când a fost o serbare a filistenilor şi mulţimea era adunată şi în casă şi pe acoperiş, Samson s-a rugat, cum de multă vreme nu se va fi rugat. El a spus tânărului care-l ducea de mână:„Lasă-mă să mă pot atinge de stâlpii pe care se sprijină casa şi să mă rezem de ei."Atunci Samson a strigat către Domnul şi a zis:„Stăpâne, Doamne! Adu-ţi aminte de mine, Te rog; Dumnezeule, dă-mi Te rog putere numai de data aceasta şi cu o singură lovitură să mă răzbun pe filisteni pentru cei doi ochi ai mei."Şi Samson a îmbrăţişat amândoi stâlpii de la mijloc pe care se sprijinea casa şi s-a plecat cu toată puterea, iar casa a căzut peste domnitori şi peste poporul care era acolo.

Dumnezeu nu l-a părăsit pe cel care-L părăsise, dar Samson nu trebuia să moară împreună cu cei nelegiuiţi. Dovadă că până la urmă i-a revenit pocăinţa şi credinţa, este că a avut putere să zguduie stâlpii şi să se răzbune pe cei care-i scoseseră ochii. Aşa se face că Samson este menţionat între eroii credinţei şi în„norul de mar-tori."Mare este harul lui Dumnezeu! Slăvit să fie El!

„Cine a murit este eliberat de păcat"

Romani 6:7

Prin veacul al patrulea erau nişte oameni care se retrăgeau în pustia Egiptului, ca să nu mai cadă în mâna persecutorilor. Fugeau acolo pentru un timp şi trăiau izolați de oameni; aşa au luat ființă mânăstirile.

Cineva de acolo a venit la unul dintre ei numit Macarie şi i-a spus:

— Ce mă fac cu iuțimea asta a mea? Iau foc numaidecât când cineva îmi spune un cuvânt greu. Ce să mă fac?

Macarie i-a spus:

— Nu de mult a murit cutare frate. Du-te la mormântul lui şi strigă-i cele mai mari insulte: Bine că ai murit, că au scăpat atâtea suflete de tine. Şi vino după aceea să-mi spui cum a fost.

El a ascultat, căci ascultarea era în rânduielile călugăreşti.

— Ei, ce ți-a răspuns când i-ai spus că bine că a murit?

— Ce să zică? N-a zis nimic.

— Cum n-a zis nimic?

— Dacă e mort, cum o să mai zică?

— Du-te acum tot acolo şi strigă-i cele mai dulci cuvinte: O, tu erai o podoabă între noi, un om ales, un om de la care oricine putea să învețe; ce mare pagubă că ai murit! Apoi, vino să-mi spui.

Acela s-o fi dus, nu s-o fi dus, dar a venit înapoi la Macarie.

— Şi ce a zis?

— N-a zis nimic; dacă e mort, cum să zică?

— Apoi, asta e salvarea ta:„Socotiți-vă morți față de păcat şi vii pentru Dumnezeu în Cristos Isus, Domnul nostru."

Firea noastră trebuie ținută răstignită. Ea a murit odată cu Domnul Cristos; să credem adevărul aces-ta şi să fim morți față de păcat şi vii pentru Dum-nezeu.

Alții se luptă cu pornirile firii păcătoase, se luptă cu beția, cu desfrânarea, cu hoția, cu înşelătoria.

— Ce să mă fac, că nu pot să nu iau când văd un lucru de luat!

— Acelaşi remediu este recomandat de cuvântul lui Dumnezeu:„Socotiți-vă morți față de păcat şi vii pentru Dumnezeu în Cristos Isus". Mai este vin? Sigur! Mai e rachiu, mai e înşelătorie, mai sunt posibilități de desfrânare?

— Cât pofteşti! Dar nu mai sunt eu pentru ele; pot să fie cât de multe, eu sunt mort față de ele.

Aceasta este atitudinea biruitoare a celui credin-cios. Cum ai intrat în legătură cu păcatul şi începi să te tocmeşti asupra lui, ai pierdut partida, vei cădea în păcat. Dar cum ai luat atitudinea că nu mai trăieşti pentru astfel de lucruri, păcatul este înfrânt. Să-ți zici:„Eu nu mai trăiesc pentru păcat", ca Iosif în Egipt, când femeia lui Potifar vroia să-l tragă în păcat.„Cum să păcătuiesc eu împotriva Domnului meu?"A stat în închisoare pentru asta, dar a rămas cu un cuget curat.

Biruința asupra păcatului este deplină, când am învățat bine lucrul acesta: Nu căuta să stai la toc-meală asupra păcatului, fie beție, fie înşelătorie, fie desfrânare. Am terminat-o cu ele şi suntem morți față de ele. Noi nu mai

existăm pentru păcat, noi existăm pentru Dumnezeu. Aşa ne este asigurată biruința. Dacă păcatul ar fi întâmpinat în felul acesta, am fi biruitori. Dar cine nu l-a întâmpinat în felul acesta a suferit o cădere ruşinoasă, urâtă, grozavă.

Păcatul este bine cunoscut între noi, însă el nu este cunoscut în lume în toată urâciunea lui. Între noi este cunoscut ca ceva rău şi numai rău. Cine a adus căderea primilor oameni şi a întregului neam omenesc? Păcatul. Cine a deschis iadul? Păcatul. Cine a adus cea mai mare nenorocire prin ruperea legăturii cu Dumnezeu? Păcatul. Cine a ridicat crucea Golgotei? Păcatul. Cine a adus moartea Domnului Cristos? Păcatul. Cine a adus pierzarea oamenilor? Păcatul. Iată numai câteva din efectele păcatului, din urmările păcatului. Cea mai mare nenorocire este păcatul şi de păcat, deci de cea mai mare nenorocire, te desparte Cel mai mare Sal-vator, şi Acesta este Domnul Isus Cristos.

Dar unde este păcatul? Este în noi, în firea noastră, despre care apostolul Petru spune: „Poftele păcatului se războiesc cu Duhul lui Dumnezeu". Dacă zice cineva că nu are fire păcătoasă, acela nu se cunoaşte pe sine. Dacă zicem că n-avem păcat, adică fire păcătoasă, mințim, ne înşelăm şi adevărul nu este în noi. Noi însă trebuie să fim foarte atenți, să nu dăm voie pornirilor păcătoase. Păcatul nu va mai stăpâni asupra noastră, dacă într-adevăr luăm atitudinea de„morți față de păcat şi vii pentru Dumnezeu".

Cel Rău pândeşte să ne doboare ca un tiran, să pună iar stăpânire pe noi, dar nouă ni se cere atenție. Foamea, setea, frigul, pot sluji ca prilejuri pentru păcat, dacă cineva nu este atent. Poftele trupeşti sunt multe, nenumărate, şi ele pot să fie tot atâtea prilejuri pentru păcat. Petrecerile, dis-tracțiile, pot fi şi ele prilejuri pentru păcat. Se cade din partea noastră să fim veghetori asupra acestui lucru şi să preferăm să murim, decât să cădem în păcat. Este mai bine să mori cu cugetul curat şi să te duci la Domnul Isus, decât să cazi în păcat, să te tăvăleşti în păcat, în urâciunea asta grozavă. Vorbim noi prea aspru despre păcat? O, ce bine ar fi să vorbim noi prea aspru şi realitatea să fie alta! Dar nu este aşa, noi vorbim destul de apăsat, cu destulă putere asupra acestui lucru, căci păcatul este o adevărată nenorocire.

Păcatul trebuie stârpit cu desăvârşire. Când au fost să intre evreii în țara Canaanului, au fost datori să stârpească toate cele şapte popoare pe care aveau să le întâlnească acolo. N-au făcut lucrul acesta şi ce a ieşit de aici! Este foarte dureros când citeşti cărțile împărați şi Cronici şi vezi cum s-au crezut mai înțelepți ca Dumnezeu, care le spunea să se ferească de legăturile cu oamenii aceia. Ei au avut o istorie foarte tristă, din cădere în cădere şi, dacă s-a mai ridicat câte un împărat cu toată inima de partea Domnului, acesta a fost„o floare rară cu care nu se face primăvară". Au căzut tot mai mult în păcat din pricina neascultării de voia lui Dum-nezeu.

Dar în noi s-a lucrat acea ascultare totală de voia lui Dumnezeu? A ajuns fiecare la convingerea„mai bine să mor decât să păcătuiesc"?

Dacă ați fi sub lege, n-ați fi morți față de păcat, dar sunteți sub har. Harul vă scapă de sub orice lanț de păcat. Pentru asta prețuiți harul lui Dumnezeu, la care ați fost chemați să trăiți o viață nouă, plăcută înaintea lui Dumnezeu.

Pentru a birui firea păcătoasă, pornirile ei păcătoase, este nevoie de o mare putere; dar această putere, slavă Domnului, ne este dată. Când a fost Daniel în groapa leilor, a fost nevoie de o mare putere ca să închidă gura leilor. Pe urmă leii s-au repezit la cei care s-au dus după Daniel. Această mare putere ne este dată şi nouă, este puterea Duhului Sfânt. Se poate întrista Duhul Sfânt chiar prin abateri socotite mici, dar nu se cade să-L întristăm, ci să fie liber, ca să ne dea şi voința şi înfăptuirea. Numai El poate să ne facă să fim morți față de păcat şi vii pentru Dumnezeu. Dar această putere este la îndemâna fiecăruia dintre noi, pentru că avem pe Duhul Sfânt.

Nu sta la tocmeală cu păcatul! Eu sunt al Dom-nului Isus, m-am hotărât să ascult de El, să nu mai fac voia firii mele. Atunci în orice împrejurare veți putea lua acest gând, că sunteți morți față de păcat şi vii pentru Dumnezeu. Atunci da, veți avea biruință pe toată linia şi împotriva mâniei, a supărării, a arțagului, împotriva oricărei porniri păcătoase. Vrei să mă insulți? Nu vreau s-aud. Vrei să mă linguşeşti? Este o otravă foarte periculoasă în linguşire, nu-mi trebuie. Duhul Sfânt te anunță: Cel Rău acum vine cu amenințări, acum vine cu linguşiri; toate acestea sunt mijloace să te tragă la păcat.

Suntem morți față de păcat şi vii pentru Dum-nezeu. Aşa vrea Dumnezeu să ne vadă. Dacă vom aplica aşa cum trebuie acest cuvânt în viața noastră, vom vedea roade binecuvântate.

Nu judecați.

Domnul Isus dă acest îndemn:„Nu judecați, ca să nu fiți judecați"; căci trebuie să se ştie precis că aşa cum judecăm, vom fi judecați.

Este condamnabilă orice judecată? În multe locuri din Scriptură citim cuvinte care par a con-trazice ideea de aici. Iată câteva dintre ele:„Pe cei care păcătuiesc, mustră-i înaintea tuturor, ca şi ceilalți să aibă frică"(1 Timotei). În 2 Timotei scrie:„Ceartă, îndeamnă, mustră". „Sfătuieşte şi mustră". În 2 Tesaloniceni: „Mustrați pe cei care trăiesc în neorânduială". Atunci cum se împacă unele cu al-tele?

Cuvintele sunt simple, nu sunt prea greu de înțeles. Nu, nu este oprită orice judecare a răului; răul trebuie judecat. Ştim că Dumnezeu urăşte păcatul, dar pe păcătoşi îi iubeşte. Tot aşa vine lucrul cu judecarea altuia şi judecarea răului: judeci răul şi-l condamni, dar pe cine l-a făcut îl iubeşti. Oamenii însă confundă de cele mai multe ori judecarea răului cu judecarea persoanei.

Răul trebuie judecat, căci altfel el se întinde ca aluatul. Desfrânatul din Corint a fost aspru judecat. Corintenii nu îndrăzneau să-l judece. Păcatul aceluia era cunoscut de toți, trăia cu mama lui vitregă, şi nimeni nu îndrăznea să ia măsuri. Pavel, prin ai Cloei, aude aceasta. Cum se poate să suferiți voi un rău aşa de mare, pe care şi paginii îl con-damnă? Eu şi duhul vostru, fiind împreună, hotărâm ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei. A fi dat pe mâna Satanei era un lucru cumplit. Iată răul judecat! Altfel, pecinginea se întinde în toată adunarea.„Ce ar fi dacă aş face şi eu aşa?", putea să zică unul sau altul. În felul acesta se scădea nivelul vieții morale.

Răul din adunare trebuie judecat. Aceasta este una din marile lipsuri ale creştinătății, în care răul nu se mai judecă, nu mai este disciplină. Dar aceas-ta nu merge pe tărâmul adunării lui Dumnezeu.

Răul trebuie judecat, iar omul trebuie ajutat să se ridice. La corinteni, judecarea acelui om a fost un mijloc de a-l ridica. Dar deşi acel om părăsise răul, ei tot nu-l primeau în adunare, nu ştiau ce să facă. Intervine atunci din nou apostolul Pavel ca să-l primească înapoi şi aşa, persoana ridicată din păcat şi-a luat iarăşi locul în adunare. În privința aceasta avem mult de învățat. Domnul Dumnezeu poate să ne ajute să condamnăm răul din adunare, dar persoanele care au păcătuit să fie ajutate să se ridice.

Este foarte greu când cineva a căzut de la credință. Totuşi sunt şi unii care se numesc căzuți, dar n-au avut de unde să cadă, fiindcă n-au fost niciodată credincioşi cu adevărat.

Cineva, care se credea credincios, a fost întrebat ce mai face. „Cred că bine", a răspuns acela, deşi era un bețiv. Atunci i s-a spus:„Până acolo ai ajuns încât să nu-ți mai dai seama că bețivii nu intră în Împărăția lui Dumnezeu?"Altfel răspunde însă unul care a gustat şi a văzut că bun este Domnul.

— Ce mai faci?

— Rău fac, nu mai pot!

— Vino iar la Domnul Isus!

— Am să vin, că nu mai pot altfel!

Răul din adunare trebuie judecat, fie el în învățătura stricată, fie în viața abătută de la voia lui Dumnezeu; altfel se întinează toată adunarea şi este trasă în jos. Negreşit, păcatul altuia nu este scuză pentru păcatul meu. Că şi cutare face aşa şi aşa, e treaba lui, eu nu pot să acopăr păcatul meu cu păcatul lui. Dar unii aşa fac: „Sora cutare nu face tot aşa?"- Ai fi mai folosită dacă n-ai mai judeca pe acea soră, ci te-ai judeca pe d-ta însăți. „Nu judecați ca să nu fiți judecați".

„Cu ce judecată judecați, veți fi judecați". Ştim din Cuvântul lui Dumnezeu un caz, când un om recunoaşte că suferă întocmai cum a făcut şi el pe alții să sufere. Este Adoni-Bezec, care zicea: „Şap-tezeci de împărați, cu degetele cele mari tăiate de la mâini şi de la picioare, strângeau mâncare de sub masa mea; Dumnezeu îmi răsplăteşte şi mie cum am făcut"(Judecători 1). De asemenea, Haman a pregătit spânzurătoarea pentru Mardoheu, dar a fost spânzurat el de ea. Iar David a răspuns lui Natan:„Să dea de patru ori înapoi". Iar dacă veți număra în viața lui David, veți vedea că patru morți a avut în familie. Sentința pe care a pronunțat-o era sentința potrivită legii.

Dacă auzi că alții te judecă într-un fel sau altul, face să te gândeşti că aceasta ar putea să fie urmarea faptului că şi tu ai judecat nedrept.

„De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău şi nu zăreşti bârna care este în ochiul tău?". Bârna este un lemn mare. Unul are în ochi un gunoi, tu ai o bârnă. Cred că vorba aceasta este luată din vreun proverb; în orice caz, ea a ajuns un proverb. Se poate ca într-un lucru tu să fii mai greşit decât acela pe care-l judeci. Sunt persoane care judecă aspru pe alții. Sunt femei abătute de la cinstea căsniciei, dar ele critică aspru pe cele care au făcut acelaşi lucru. Poate că în felul acesta caută să-şi astupe glasul propriului lor cuget.

Principiul Evangheliei este însă că, în ceea ce judeci pe altul, tu să fii fără vină; altfel eşti un fățarnic, care te condamni singur. Ia seama, ca nu cumva

ceea ce la altul este un gunoi, la tine să fie o bârnă!„Cum poți tu să zici: lasă-mă să scot paiul din ochiul tău?"Ca să umbli la ochi este un lucru delicat, ochiul este un organ foarte sensibil. Pentru aceasta trebuie să ai tu însuti o vedere clară şi omână pricepută. Ia seama deci să te porți cu atâta delicatețe ca şi cum ar fi vorba să faci o operație la ochi. De multe ori noi suntem lipsiți de această delicatețe şi lucrăm în chip grosolan şi nu reuşim să aducem îndreptarea dorită.

Zice:„Să nu dați lucrurile sfinte înaintea por-cilor."Să nu credem cumva că, în Cuvântul lui Dumnezeu, lucrurile sunt aruncate cu furca; ca să putem înțelege bine, trebuie să citim şi mai sus şi mai jos şi când prindem legătura, suntem aproape de înțelesul adevărat.

„Să nu dați câinilor ce este sfânt şi să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi să se întoarcă să vă sfâşie."

Mai sus este zis:„Să nu judecați"şi acest„să nu judecați"se continuă. Ce înseamnă câini şi porci se vede din 2 Petru 2:22:„Câinele s-a întors la ce vărsase şi scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă". Înfățişează pe cel ce s-a lăsat de unele lucruri, dar se întoarce iar la ele; n-a fost născut din nou. Ce urâcios lucru este înaintea lui Dumnezeu să se întoarcă cineva la vechile lui păcate!

Odată ziseseră şi ei:„Doamne, Doamne", dar nu erau născuți din nou. Acestora nu trebuie să le dai lucrurile sfinte şi nici mărgăritarele. Aceasta înseamnă: Nimic rău despre credincioşi în fața celor necredincioşi! Cutare tată şi-a nenorocit familia, pentru că a vorbit de rău în fața copiilor pe unii din adunare. De atunci copiii s-au făcut una cu nemulțumirea tatălui. Ce lucru rău este ca ei, copiii celor credincioşi, să afle ceva rău despre credincioşi şi mai ales să afle de la cei de aproape ai lor!

Alții au spus: Când vezi pe cineva că este amețit de băutură, ce te mai apuci să-i mai vorbeşti despre Cristos? Un altul este un batjocoritor? La ce bun să-i mai spui? Duhul lui Dumnezeu să arate fiecăruia când este cazul să nu arunce mărgăritare.

Cei din casa Cezarului.

Filipeni 4:22

Aceste cuvinte opresc pe loc pe oricine cunoaşte puțină istorie din timpurile de mai de mult şi ele fac să se nască în noi un simțământ de admirație pentru cei de atunci.

Totdeauna credincioşii au avut de suferit, ori din partea celor de afară ori de la cei din casa lor. Un credincios care n-are nimic de suferit pentru că este credincios, nu ştiu dacă este credincios. Suferința ține de viața creştină; nu se poate fără ea. Căutăm noi s-o ocolim, dar nu se poate.

Totuşi, nimeni dintre noi nu se poate asemăna cu aceşti credincioşi din casa Cezarului. În casa Cezarului era o mare destrăbălare şi adeseori multe crime, pe jos se vedeau vărsături murdare de-ale celor ce luau parte la orgiile de acolo. În fiecare zi, sclavii din casa Cezarului vedeau oameni dezmățați şi femei destrăbălate. Cărțile spun că se vedea acolo o decadență de care te înspăimânți şi care îți produce milă.

Cum vor fi trăit credincioşii aceştia într-un astfel de loc? Ei nu puteau să părăsească locul acela, erau sclavi şi deci erau nevoiți să facă tot ce le cerea datoria lor de sclavi. În stricăciunea aceea neînchipuit de mare să trăieşti totuşi în sfințenie înaintea lui Dumnezeu? Cum vor fi putut ei oare?

Asemănându-ne cu ei, să nu ne mai văităm căavem ceva de suferit. Eu cred că noi suntem ca unii născuți mai pe urmă: firavi şi de aceea n-avem de îndurat cât aveau aceia. Dumnezeu ştie cât putem suporta şi de aceea nu îngăduie să vină peste noi mai mult. În plus, ni se pare că dăm dovadă de înțelepciune când, ascunzând adevărul, ocolim suferința. Trebuie să recunoaştem însă că această înțelepciune este mai mult frică decât înțelepciune. Totuşi, suferința pentru Domnul Isus este tot-deauna însoțită de mare binecuvântare.

În palatul Cezarului, poliția era foarte atentă şi cunoştea bine pe oricine intra acolo sau era acolo. Desigur, cum afla pe cineva că este creştin, îl lua ca sa fie omorât, cum a fost pe vremea lui Nero. Când se vedeau între ei, creştinii se întrebau în şoaptă:„Dar fratele cutare unde este?"Celălalt răspundea, făcând un semn cu mâna în sus, ceea ce însemna că s-a terminat cu viața lui.

Când ne gândim la lucrurile acestea, o mare ad-mirație ni se strecoară în suflet. În timpul prigoanelor, cine se hotăra pentru Domnul Isus, se hotăra pentru moarte. Mureau, dar de Domnul Isus nu se lepădau.

Când mă judec pe mine însumi, văd cum s-a apropiat de mine harul lui Dumnezeu şi cred că între lucrurile de care S-a folosit pentru întoarcerea mea la El a fost şi lucrul acesta: că mi-a sădit în suflet o mare admirație pentru cei dintâi creştini. Când am citit romanul „Quo Vadis" mi-a rămas în inimă o mare admirație pentru cei dintâi creştini. Pe atunci nu bănuiam că harul lui Dumnezeu va lucra şi asupra mea şi mă va aduce în aceeaşi familie a copiilor lui Dumnezeu care a fost odinioară.

Suntem recunoscători Domnului că ne-a lăsat astfel de lucruri scrise în epistole, pline de miez, de lumină, de învățătură şi de îndemn pentru calea vieții creştine. Scriitorul acestei Epistole către Filipeni a trebuit să treacă prin închisoare. Diavolul a căutat să-i facă rău, dar Dumnezeu a lucrat şi a făcut ca închisoarea să se prefacă în binecuvântări şi pentru viitor. Îşi va fi dat apostolul Pavel seama că închisoarea îi era îngăduită de sus? Cred că da, pentru că el era un om duhovnicesc.

Închisoarea lui Pavel era o închisoare comună, o cameră în care stătea legat cu un lanț sau poate cu două, de mâini sau de picioare. Un capăt al lanțului îi înconjura mâinile sau picioarele, celălalt capăt era legat de mâna sentinelei. Era deci legat de sentinelă; orice ar fi făcut, sentinela era de față. Îngenunchea să se roage, sentinela acolo cu el; vroia să scrie ceva, sentinela acolo. Toate mişcările îi erau con-trolate de sentinelă, care se schimba poate în fiecare zi. Negreşit, sentinelele i-or fi zis vorbegrele. Este destul ca superiorul să facă un gest împotriva închisului, că din acesta inferiorul înțelegea să se poarte rău. În orice caz, era foarte incomod să stai cu sentinela lângă tine.

Era greu în închisoare, dar Pavel nu se vaită deloc. Un frate dintre noi a fost bătut grav, într-un loc unde a stat închis vreo zece zile. Dar el spunea

despre acele zile că au fost cele mai frumoase zile din viața lui de credincios. Cum ştie Dumnezeu să întoarcă suferința în binecuvântări!

Frații din Muscel au fost îndeosebi binecuvântați, pentru că în timpurile trecute au fost de multe ori duşi în închisoare. Persecuțiile acelea prevesteau binecuvântări şi au venit.

Iacov spune:„Noi numim fericiți pe cei care au răbdat". Este cineva care a răbdat? Ferice de el! După ce ai trecut prin încercare, ai ori o părere de rău că nu te-ai purtat la înălțimea Evangheliei, ori o părere de bine că Domnul te-a păstrat şi ai rămas cu un cuget curat. Oricât de grea ar fi o încercare, dacă rămâi strâns lipit de Domnul Cristos, îți rămâne din ea o amintire plăcută. Dacă însă vom căuta să scăpăm de greu şi vom face ce nu place Domnului, amintirea va fi tristă.

Apostolul Domnului a fost într-o închisoare grea, dar Dumnezeu l-a binecuvântat. Să ne aducă Dum-nezeu aminte la timpul potrivit de acest lucru, dacă va fi să trecem pe acolo, ca să ne purtăm într-un chip vrednic de Domnul şi să putem păstra o bună amintire.

Dar şi alte lucruri bune au ieşit din închisoare. Cel care a scris cartea „Călătoria Creştinului" mi se pare că vreo şaisprezece ani a fost închis. Într-un rând i s-a spus:„Îți dăm drumul dacă promiți că n-o să mai predici".„Nu pot."a răspuns Bunyan.„Dacă astăzi îmi dați drumul, astăzi voi predica Evan-ghelia", închisoarea lui s-a prefăcut în binecuvântare, pentru că acolo a scris el cartea care a făcut bine la atâtea suflete.

Sunt persoane care la suferință se întăresc, dar în timpuri liniştite slăbesc, se moleşesc. Dumnezeu poate să pună capăt unui timp de moleşeală, printr-o suferință care ne înviorează. El ştie ce mijloace să întrebuințeze ca să-Şi ajungă scopul cu noi.

Am citit într-o revistă despre răspândirea Evan-gheliei între germani. Cel care scria îşi dădea cu părerea că Evanghelia în Germania trebuie să se fi răspândit de pe timpul apostolului Pavel şi anume prin germanii care făceau parte din armata romană. Între sentinelele care au fost cu Pavel vor fi fost şi germani; stând cu ei zi şi noapte, Pavel trebuie să le fi vorbit. Una sau alta din acele sentinele va fi luat cunoştință de Evanghelie, iar când au venit în patrie, vor fi dus cu ei ce au luat de la Pavel. Aceasta este însă numai o presupunere, care poate că nu este departe de adevăr. Soldații aceia trebuie să fi fost oameni brutali, nemulțumiți că li se dădeauastfel de sarcini. Dar cu cât ei se vor fi purtat mai urât cu Pavel, cu atât Pavel se va fi purtat mai frumos cu ei. El îşi va fi zis:„Ei, săracii, nu cunosc pe Dumnezeu şi iată că Dumnezeu m-a adus aici. Sunt răi, sunt grosolani, dar sunt aşa pentru că nu cunosc pe Dumnezeu".

Simțământul acesta trebuie să ne însoțească şi pe noi când avem a face cu oameni răi. Soțiile credin-cioase care au soți necredincioşi ştiu ce spun eu acum. Simțământul acesta izvorât din dragoste şi milă – mila biruieşte judecata – fac să dăm o mai bună mărturie.

Simțământul Evangheliei lucrează în cei credin-cioşi. Însuşi Domnul nostru a stat între nişte oameni răi, între farisei şi cărturari; dar a fost aşa de răbdător! A fost ispitit în toate, ca noi, dar fără păcat.

Nu ştim cum cei din casa Cezarului au venit în legătură cu Pavel. Cei care îl vizitau îi vor fi spus: „Sunt creştini şi în casa Cezarului."Aşa vor fi ajuns să se cunoască; iar în Epistola către Filipeni, Pavel trimite salutări de la toți sfinții şi mai ales de la cei din casa Cezarului (Filipeni 4:22).

Când vor fi auzit filipenii de casa Cezarului, hotărât că-şi vor fi zis: O, frații şi surorile noastre de acolo, cât vor fi având de suferit! Şi se vor fi rugat în adunare şi în particular:„Doamne, ai grijă şi de frații noştri care sunt în casa Cezarului, într-un loc aşa de primejdios!"

Afli credincioşi unde nu te-ai aştepta. Cum îi seamănă Dumnezeu: pe unul într-o parte, pe altul într-alta! Dar minunat lucru este să afli credincioşi în cele mai grele locuri.

În general, sclavii se aflau într-o situație foarte grea. Dacă se supăra stăpânul, putea să poruncească să fie aruncat sclavul în iazul cu peşti, ca să vadă cum îl mâncau peştii de viu. Dacă unei patroane romană nu-i plăcea cum i-a aranjat sclava o buclă, putea s-o ardă cu fierul înroşit şi nu dădea nimănui socoteală de ceea ce făcea. Sclavii aveau o soartă grea.

Iată însă că printre sclavi erau şi creştini. „Nu sunt între voi mulți de neam ales", mai totdeauna cei de jos au iubit pe Domnul Isus şi I-au fost credincioşi. Va veni şi timpul când oamenii care au dus-o greu, în sărăcie, vor mulțumi lui Dumnezeu că i-a lăsat săraci, ca să poată fi îmbogățiți în Domnul Cristos. Dacă ar fi fost bogați, n-ar mai fi căutat pe Dum-nezeu. Negreşit, nu mărginim lucrarea harului lui Dumnezeu, dar este lucru cunoscut că, în adunări, puțini sunt de neam ales şi bogați în felul lumii, cei mai mulți sunt săraci. Dumnezeu le-a rânduit această stare smerită, ca să-i binecuvânteze.

În orice împrejurări ne-am găsi, gândul la aceşti credincioşi ne face să închidem gura când am fi gata să ne plângem.„Numim fericiți pe cei care au răbdat".

Facem parte din aceeaşi familie cu ei. Deşi maimici, mai de pe urmă, mai firavi, mai slabi, totuşi ştim că facem parte din aceeaşi familie a lui Dum-nezeu.

Nu ştim ce va aduce viitorul, ştim însă că soarta noastră este în mâna Lui, deci în mâna Lui este şi viitorul nostru. Nu trebuie să ne înspăimântăm de cele ce vor veni. Domnul este cu noi, El ne-a cumpărat cu un preț mare, de aceea să rămânem în dragostea Lui, deplin încredințați că El ne iubeşte, chiar dacă noi nu-L iubim cât ar trebui să-L iubim. El ne iubeşte şi ne poartă de grijă şi atâta trebuie să ne fie de ajuns.

Pentru ce te mâhneşti, suflete?

Psalmul 42

Un om amărât scrie acest psalm. Unul din cei de demult a spus prietenilor săi credincioşi:„Când mă veți vedea trist şi apăsat, să-mi citiți psalmul 42."Psalmistul nu vorbeşte aici cu vrăjmaşii săi, ci vorbeşte cu sufletul său; se plânge şi lui Dumnezeu, dar mai mult cu sufletul său vorbeşte:„Pentru ce te mâhneşti, suflete al meu, şi gemi înăuntrul meu?"Aceasta o spune de trei ori. Pe cât se vede, s-a pomenit plin de tristețe şi de amărăciune şi caută să lupte împotriva lor. Când însă apelează la Dum-nezeu spune cuvinte minunate, iar despre vrăjmaşii săi spune cuvinte aspre.

„Cum doreşte cerbul izvoarele de apă, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu înseteazǎ după Dumnezeu". Setea este mai grozavă decât foamea.„După Dumnezeul cel viu", deci nu după ceea ce zic oamenii că sunt dumnezei (idoli).

„Când mă voi duce şi mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?"Un necredincios nu poate să spună aşa ceva. Gândul că se înfăţişează odată înaintea lui Dumnezeu, un necredincios nu-l poate suferi şi de aceea îl alungă, căci conştiinţa îi spune că numai la bine nu se poate aştepta, dacă se va arăta vreodată înaintea lui Dumnezeu.

Altfel stă lucrul cu cel credincios, el spune: Oh, când mă voi duce la El? Atunci voi fi acolo unde doresc să fiu, atunci voi răsufla uşurat şi voi fi scăpat de greutăţi!

Iată însă că şi peste cel credincios vine câteodată tristeţea şi apăsarea, vin temeri de tot felul şi gânduri negre. Vrăjmaşul caută să-l lovească tocmai unde îl doare; când este trist şi apăsat, vrăjmaşul îl întreabă:„Unde este Dumnezeul tău?"Aceasta îi produce durere. El nu poate să fie aşa cum vrea să fie, vesel, el condamnă tristeţea, dar n-o poate alunga. Vrăjmaşul îl loveşte atunci cu întrebarea:„Unde este Dumnezeul tău?"

De ce eşti trist, suflete al meu? – se întreabă psalmistul – de ce te tot frământi înlăuntrul meu? „Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi îl voi lăuda. El este mântuirea mea."

Întregul psalm este tristeţe, amărăciune. Bine a făcut el că s-a lăsat stăpânit de astfel de gânduri? Arăta că aceasta nu e bine. Când ne năpădesc temeri de tot felul, vrăjmaşul ştie să inspire gânduri negre şi nefericite. Singurul lucru care poate să te ajute atunci este încrederea în Cel Prea înalt. Psalmistul strigă propriului său suflet:„Suflete, încrede-te în Domnul!"

Şi ni se poate întâmpla şi nouă, credincioşilor din vremea harului, ca dintr-o pricină sau alta să ajun-gem năpădiţi de tristeţe, de gânduri negre, de temeri de tot felul, de apăsare. Scăparea noastră nu este atunci alta decât să ne încurajăm în propria noastră inimă. Parcă sunt doi care vorbesc în noi: mintea vorbeşte într-un fel şi inima în alt fel; mintea este luminoasă, iar inima nu vrea să se supună; între duh şi suflet nu este potrivire. Dacă ar fi după minte, ar fi bine, ar fi mângâiere; inima însă nu vrea aşa. De multe ori este nepotrivire, este luptă chiar între inimă şi minte. Adevărurile lui Dumnezeu pătrund mai întâi în minte şi apoi în inimă, dar ce a pătruns în inimă, aceea ai. În minte putem să avem multe lucruri, care cu timpul să se şteargă. De ce? N-au intrat în inimă.

Ca unul care a trecut prin aceste experienţe, psalmistul ne învaţă pentru cazul când şi noi vom trece pe acolo. Şi dacă noi gândim că el a făcut bine, să facem şi noi la fel. Deoarece psalmul este scris sub insuflarea Duhului Sfânt, este spre folosul nostru. „Când gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviorează sufletul."

Dar temerile lui, tristeţea lui, gemetele lui erau trimise de Dumnezeu? Nu putem spune. Psalmul este cântarea fiilor lui Core, care erau nişte oameni predispuşi spre pesimism, spre gânduri triste, spremelancolie. Nu toţi credincioşii sunt la fel. Core, Datan şi Abiram au pierit în răscoală. Cum vor fi scăpat aceştia sau de unde îşi vor fi luat numele, nu ştim. Dar şi în tristeţea lor

întâlnim o melodieduioasă. Pe malul mării sunt nişte scoici, din care parcă răsună o melodie distinsă de urechea care aude bine. Scoicile au fost duse de valuri şi au trăit în fundul mării, apoi au fost aruncate pe mal şi parcă aduc cu ele melodia din valuri, din mare. Şi de la fiii lui Core înclinaţi spre melancolie au ieşit cântări duioase.

Unii credincioşi sunt plini de bucurie, entuziaşti pe calea lui Dumnezeu; alţii sunt mai puţin en-tuziaşti, dar sunt mai adânci. Din adâncul sufe-rinţelor, câte un credincios a scos o melodie frumoasă, o poezie care a trecut şi la alţii şi le-a făcut mult bine. În cărţile creştine de cântări sunt cântări ieşite din suferinţă. Una din acestea zice:„Suferinţă, cine este vrednic de tine? Aici eşti numită povară, acolo sus eşti numită onoare, de care nu oricui i se face parte". Un altul zice:„Multe am suferit, dar fără suferinţă unde aş fi fost eu acum?", (dând să se înţeleagă pe calea pierzării sau înlocui de chin).

„Cum doreşte cerbul izvoarele de apă, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!"Ce adâncime de gânduri cuprind aceste câteva cuvinte! Printr-un pustiu trece un râu, care vine de departe, din munte. Cerbii care coboară din munte se pomenesc şi ei în pustia arzătoare, caută apă şi, aflând-o, o sorb cu nesaţ. Poate că şi vreunul dintre noi a trecut vreodată printr-un pământ unde a trebuit să rabde de sete. Dacă atunci a putut să capete un pahar cu apă, s-a răcorit şi şi-a zis:„Atâtea pahare cu apă am băut în viaţa mea, dar pentru niciunul n-am mulţumit!" „Când mă voi duce şi mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?"Atunci am scăpat de toate greutăţile de aici.„Zi şi noapte mă hrănesc cu lacrimi când aud că mă batjocoresc vrăjmaşii mei." „Unde este Dum-nezeul tău?"Aceste cuvinte cuprind o mare durere. Într-adevăr, necredincioşii se pricep să ne lovească acolo unde ne doare. N-ar avea nici un motiv să înjure, dar fac aceasta pentru că eşti acolo şi ştiu că te lovesc în inimă.

„Mi-aduc aminte şi-mi vărs tot focul inimii în mine: cum mergeam înconjurat de mulţime."Erau timpuri când se bucura împreună cu alţii şi se simţea bine în mijlocul lor.„Cum înaintăm în fruntea ei spre casa lui Dumnezeu, în mijlocul strigătelor de bucurie şi mulţumire a unei mulţimi în sărbătoare."Acum însă nu mai era aşa, era alungat departe. Umbla pe munţi ca să se ascundă, iar munţii îi ofereau câte o stâncă, la umbra căreia putea să stea adăpostit, sau vreo peşteră, în care putea să doarmă noaptea. Vrăjmaşii îl urmăreau în ţara Iordanului, în Muntele Hermon şi în Muntele Miţear (Miţear pe româneşte înseamnă„munte mai mic"). Oriunde mă găsesc, tot mâhnit sunt, sunt urmărit de oameni, înţepat de ei cu cuvinte dureroase.

„Un val cheamă alt val la vuietul căderii apelor Tale, toate talazurile şi valurile Tale trec peste mine." Dacă toate acestea sunt de la Dumnezeu, atunci de ce te vaiţi? Acum, când temeri de tot felul erau înlăuntrul lui, când era amărât şi apăsat, nu mai poţi să-i ceri o judecată dreaptă. Când Dumnezeu îşi trimite peste noi valuri şi talazuri, cel mai bun lucru este să ne plecăm smerit capul înaintea voii Lui.

„Ziua, Domnul îmi dădea îndurarea Lui, iar noap-tea cântam laudele Lui şi înălţăm o rugăciune Dum-nezeului vieţii mele."Aşa a fost altădată, dar acum este altfel. Acum zic:„Pentru ce m-ai uitat? Pentru ce trebuie să umblu plin de

întristare sub apăsarea vrăjmaşului? Parcă mi se sfărâmă oasele, când mă batjocoresc vrăjmaşii mei şi-mi zic toată ziua: ‚Unde este Dumnezeul tău?"'De două ori el îşi îndeamnă propriul lui suflet şi zice:„Pentru ce te mâhneşti, suflete al meu şi gemi înăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci încă îl voi lăuda. El este mântuirea mea şi Dumnezeul meu".

Acest psalm, de la un capăt la altul este plin de tristețe. Vin timpuri în care dispare încrederea sufletului în Dumnezeu şi tocmai încrederea l-ar ridica. Suflete, nu te chinui şi nu mă chinui cu neîncrederea!„Ferice de cei în a căror inimă locuieşte încrederea!"Dacă mă găsesc în starea aceasta, nu Cel Prea înalt este de vină, pentru că El nu Se schimbă niciodată în dragostea pe care ne-o poartă, ci eu sunt vinovat. De aceea îmi iau vina asupra mea, pentru că eu n-am fost atent şi a venit asupra mea ce a venit şi mi-a spulberat încrederea în Dumnezeu. Mulți au trecut pe aici, neştiind ce-i aşteaptă. Dumnezeu era la lucru şi ei n-au ştiut!

Marta şi Maria trimit vorbă la Domnul Isus:„Iată că acela pe care-l iubeşti este bolnav". Dar Isus a zis:„Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu". Datorită acestui răspuns ele vor fi rămas liniştite, pentru că orice om nu putea să înțeleagă din aceste cuvinte decât că n-o să moară. Iată însă că Lazăr moare. Cum vine asta? se vor fi întrebat ele nedumerite. Să ne îndoim de învățătorul nostru?

— Aveți răbdare, Marta şiMaria! Ați intrat în întuneric, dar aveți răbdare să vedeți cum se va arăta lucrarea lui Dumnezeu. Când vine Domnul Isus, şi una şi alta spun: „Doamne, dacă ai fi fost aici n-ar fi murit fratele meu!"Isus a răspuns Mării:„Fratele tău va învia."Dar ea n-a simțit nici o mângâiere, gândind că acest lucru va avea loc în timpuri îndepărtate,„în ziua de pe urmă."Domnul Isus merge la Lazăr la mormânt, îl cheamă afară, Lazăr înviază. Ce gânduri avea Dom-nul Cristos! Şi ele cât vor fi fost de amante când au văzut că fratele lor a murit; şi nu se aşteptau să învieze.

Iona, în pântecele peştelui a venit la pocăință. Acolo s-a rugat în vederea morții sale. Se mai aştepta el să fie chemat din nou şi să fie trimis să predice în Ninive? Nu, căci fugea de la fața lui Dumnezeu. Prin gândurile negre pe care le-a avut acolo se făcea lucrarea lui Dumnezeu, la care nici nu se aştepta.

Când Noe era cu corabia în potop, vedea valurile îngrozitoare şi înalte ce acopereau şi munții. Se va fi aşteptat el oare să păşească pe un pământ nou? Totuşi, pe un pământ nou trebuia să păşească.

Când Avraam a fost să meargă cu fiul său Isaac să-l aducă jertfă pe Moria, ce frământare o fi fost înăuntrul lui! Ce zbucium trebuie să fi fost! Cum se poate aşa ceva? îşi va fi zis el. Mi-a spus Dumnezeu că prin Isaac voi avea urmaşi, nu prin Ismael. Aşa a spus Dumnezeu! La urma urmei, Dumnezeu poate să-l învieze din morți. Şi ca înviat din morți l-a primit înapoi. Aşteptarea lui a fost împlinită într-un fel cu totul neaşteptat, pentru că nici n-a înfipt cuțitul în gâtul copilului său.

Ce o fi fost cu Iosif, când era în târgul de sclavi, unde sclavii se vindeau ca vitele la obor? Ce gânduri triste s-or fi frământat înăuntrul lui! Unde voi ajunge? Ce s-o petrece cu mine? Țară străină, nimeni nu cunoaşte pe Dumnezeu! Ce soartă mi-o fi pregătită? Priviți-l însă peste câțiva ani pe tronul

Egiptului! Se aştepta el la asta? N-o fi regretat cumva: cum m-am lăsat eu stăpânit de gânduri negre şi de temeri?

Iov a căutat mângâiere de la prieteni, dar n-a găsit la ei mângâiere, ba mai de grabă a fost amant de prietenii lui. Şi când era în sac, pe cenuşă, ce gânduri negre s-au frământat înăuntrul lui! Aproape că se revolta contra lui Dumnezeu, Dar un respect adânc şi o dragoste de Dumnezeu era înăuntrul lui, în sufletul lui, şi prin aceasta a biruit. Se mai aştepta el să fie dublu binecuvântat în ce priveşte familia şi în ce priveşte averea? Nu. Când însă i-a vorbit Dumnezeu, a zis: „Mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în țarină şi în cenuşă". Iar când Dumnezeu l-a binecuvântat, nu-şi va fi zis el oare: de ce-mi voi fi frământat eu atâta inima, ce m-oi fi răsculat eu împotriva lui Dumnezeu? El avea gânduri bune cu mine, dar eu nu vedeam decât negură în fața ochilor mei.

Gânduri negre, temeri de tot felul pot să frământe şi pe unul şi pe altul dintre noi. Ce s-a ales de ele? Nu s-a ales decât o învinuire de noi înşine, căci lipsindu-ne încrederea, am fost chinuiți şi înfricoşați. Şi poate vrăjmaşul a ştiut să strecoare şi el gânduri care să ne chinuiască şi mai mult.

Atunci, să facem ce a făcut omul lui Dumnezeu, să strigăm propriului nostru suflet: De ce eşti mâhnit? Ce este tristețea aceasta, amărăciunea aceasta pe tine? Nădăjduieşte în Dumnezeu! Va veni vremea când iarăşi îl voi lăuda, pentru că El este Dumnezeul meu şi mântuirea mea.

Lucrul acesta îl putem spune cu tot sufletul. Dacă însă veți fi feriți de clipe de întuneric şi de amărăciune, să mulțumiți lui Dumnezeu pentru aceasta. Dacă veți avea astfel de clipe, să nu credeți că sunteți părăsiți şi uitați de Dumnezeu. Aşa se poate să ni se pară nouă, părere care să ne mărească necazul; Dumnezeu însă spune: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi."

Nu tăcea în fața lacrimilor mele.

Psalmul 39

Este un psalm plin de tristețe de la un capăt până la altul şi înfățişează pe un om necăjit, un credincios amărât. Din ce pricină era aşa de amant, nu ştim, nu ne arată. O fi fost din pricină de boală? Nu ştim. Îl vor fi amărât vrăjmaşii lui, îi vor fi amenințat viața? Nu ştim. Era greu încercat, amărât, deznă-dăjduit.

Totuşi stă tare în credință. Chinuit de gânduri de necredință, vrea să le stăpânească, pentru ca nu cumva dând drumul la gură, să spună ceva rău şi să păcătuiască în vreun fel cu buzele. Este un lucru frumos că nu avea decât o singură grijă: să nu păcătuiască în vorbire. El zice:„Scapă-mă de toate fărădelegile mele", deci nu de necazul sau de suferința care erau asupra lui, ci de fărădelegi, de păcate. Din aceasta se vede că el era un om cu inima întreagă de partea Domnului. Îşi pierduse răbdarea, este adevărat, căzuse în disperare:„Doamne, spune-mi cât de trecător sunt!" „Abate-Ți loviturile de la mine. până nu mă duc şi să nu mai fiu!"Cutot amarul lui, de un singur lucru este stăpânit: să nu păcătuiască în vorbire. Dacă mă aleg fără păcat, sunt câştigat; dacă însă voi păcătui, chiar dacă ai lua de la mine necazul, voi fi mult mai păgubit.

De obicei, peste păcatele cu gura se trece uşor chiar de către cei credincioşi. De aceea, grija lui David, ca la necaz să nu păcătuiască în vreun fel cu gura, a vorbit mult sufletului meu.

De ce păcat anume se temea David, acum când era amărât? De păcatul de a nu murmura împotriva lui Dumnezeu. Fiind amărât, multe gânduri se frământau înăuntrul lui. Parcă era ca un om care vrea să descurce un ghem şi în loc să-l descurce, mai rău îl încurcă. Bănuieli, gânduri de necredinţă, gânduri de revoltă, gânduri de nemulţumire se frământau înăuntrul lui. Acestea îl îmbolnăviseră în sufletul lui şi de aceea îşi zicea:„Dacă eu sunt bolnav, de ce să mai molipsesc şi pe alţii cu boala mea?"Poate că va fi fost chinuit de gândul că de ce celor răi le merge bine şi lui îi merge rău. Poate că de mult timp îl va fi muncit gândul acesta.

Şi acum, când înăuntrul lui clocoteau gânduri de nemulţumire, de enervare, de supărare, de bănu-ieli, de probleme şi întrebări pe care nu le putea dezlega, şi-a zis:„Îmi voi pune frâu gurii cât va sta cel rău înaintea mea". Aşa a ajuns la o hotărâre foarte serioasă: Oricine ar fi înaintea mea, dar mai ales cel rău, eu am să tac; cât va sta acela în faţa mea, eu am să tac. Aşa a şi făcut:„Am stat mut, în tăcere; am tăcut chiar când era vorba de bine". Bine este să taci, dar nu şi atunci când este„vorba de bine". Domnul nostru n-a făcut aşa. Este drept că El mai mult a tăcut înaintea lui Pilat, dar când a fost să dea o bună mărturie, a dat-o.

Tăcând, s-a ţinut de hotărârea luată, totuşi zice: Dar durerea nu numai că nu mi s-a potolit, ci, dimpotrivă, mai rău mi„s-a întărâtat. Îmi ardea inima în mine; şi pe când cugetam, focul s-a aprins". Focul acesta căuta o izbucnire, vulcanul căuta să erupă.

Atunci zice: N-am mai putut răbda, mi-am luat căluşul de la gură şi„am vorbit cu limba mea", dar nu către oameni, a deschis deci gura către Dum-nezeu. Este totdeauna bine când ne deschidem gura către Dumnezeu în rugăciune, ca să-I spunem Lui ce este în noi. Vărsându-ne astfel inima înaintea Lui, inima ni se face mai uşoară. La sfârşit, deşi tot amărât, parcă se mai potoleşte, dobândind o privire ceva mai clară în cârmuirea lui Dumnezeu.

Deschizându-şi gura către Dumnezeu, tot ca om amărât I-a vorbit, stăpânit însă mereu de frica de a nu păcătui cu vorba, îi zice: „Doamne, spune-mi care este sfârşitul meu, care este măsura zilelor mele, ca să ştiu cât de trecător sunt". Parcă n-ar mai fi altă scăpare decât mormântul. Dar nu ştim noi cu toţii că omul este trecător şi că va trebui să moarăodată? Psalmistul ar fi vrut să ştie însă data când va muri, probabil din dorinţa ca data aceea să fie câtmai apropiată. Nu-l judec, nu iau piatra să dau în el, n-am trecut până acum prin atâta amărăciune; însă ar fi cu putinţă ca unul sau altul dintre noi să cadă în vreo suferinţă şi în vreun amar aşa de mare, încât să zică:„Doamne, mai bine să mor decât să trăiesc!"Chiar şi cu Ilie prorocul s-a întâmplat lucrul acesta, când, căzând în deznădejde, a zis:„Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinţii mei"(1 Împăraţi 19:4). Apoi, dacă Ilie prorocul a ajuns într-o astfel de stare, cu atât mai mult unul sau altul dintre noi poate să ajungă aşa. Cineva a scris în latineşte nişte cuvinte care

sunau cam aşa: „Dacă ți-ar spune cineva că peste o lună vei muri, ai plânge; dar acum râzi, cu toate că nu ştii dacă vei mai apuca ziua de mâine".

Nu este vorba că omul moare; ci vorba este cum moare şi unde merge după moarte. Slavă Domnului că noi, ca oameni credincioşi, am căpătat în privința aceasta lumina necesară şi ştim că vom muri ca oameni credincioşi, dacă nu cumva vom avea parte de răpire, venind Domnul Cristos. Nu este treaba noastră să ştim când vom muri; ştim însă că, murind, mergem la Domnul Cristos.

Dar aici psalmistul spune:„Iată, zilele mele sunt cât un lat de palmă". Latul de palmă este de patru degete, de măsură foarte mică.„Şi viața mea este ca o nimica înaintea Ta."Şi accentuează lucrul acesta: „Da, orice om este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este doar o suflare, oricât de bine s-arține".

În adevăr, ce este viața unui om, pusă alături de viața altui om ca Metusala, care a trăit 969 de ani? În Psalmul 90 se spune că anii vieții noastre se ridică la şaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari la optzeci de ani. Chiar dacă viața noastră ar fi de optzeci de ani, n-am avea atâtea zeci câte sute de ani a trăit Metusala. Dacă ne măsurăm cu viața pământului, ce este viața noastră? Doar o suflare. Dacă o măsurăm cu viața îngerilor, o nimica este viața noastră. Dacă măsurăm viața noastră cu Dumnezeu, nu suntem decât o suflare, oricât de bine s-ar ține cineva. „Un abur care se arată pentru puțin şi apoi dispare" (Iacov 4:14).

Afară de aceasta omul umblă în ceea ce nu este decât ca o arătare, o fantomă, o umbră, o deşertă-ciune; el nu umblă în ceea ce este realitatea, ci în ceea ce trece. Acesta este mersul întregii omeniri: se frământă degeaba. Câtă frământare, câte griji care rod, câtă oboseală a minții, câtă alergătură şi goană după vânt, când se ştie că moartea urmăreşte pe om fără încetare.„Strânge şi nu ştie cine va trage folosul"; nici măcar nu este sigur că copiii lui vor moşteni ceea ce a strâns el cu atâta trudă, căci şi ei pot să moară.„Totul este deşertăciune", zice Eclesiastul.

Şi după aceste gânduri triste, gânduri negre, psal-mistul spune:„Acum, Doamne, ce mai pot aştepta eu?"Este deznădăjduit, însă adaugă:„În Tine mi-enădejdea". Toate nădejdile dispar, numai Dum-nezeu rămâne. El este vrednic de încredere, El este stânca; să nu clădim casa sufletului nostru pe nisipul acestei lumi, ci pe Stânca veşnică.

„Mântuieşte-mă", spune el,„de toate fărădelegile mele"; scapă-mă deci de păcat; şi nu numai de un păcat sau de altul, ci de toate. Să fiu fără vină înaintea Ta, aceasta îmi este grija mea mare. Numai Tu mă poți scăpa de păcat. Deci nu cere să fie scăpat de suferință, de necaz şi de amărăciune, ci de păcat.„Nu mă face de ruşinea celui nebun", celui fără Dumnezeu. Omul fără Dumnezeu urmăreşte aprig pe cel credincios, ca să-i descopere greşelile şi să scoată din ele o îndreptățire pentru purtarea lui şi să încarce pe cel credincios de batjocură.

Păcatul şi ruşinea merg împreună; adeseori păcatul se şterge, dar ruşinea rămâne.

„Stau mut, nu deschid gura, căci Tu ai făcut aceasta."Tu m-ai adus în situația în care mă găsesc, o situație grea pentru mine, în care totuşi doresc un

singur lucru şi îl doresc fierbinte: să nu păcătuiesc.„Tu ai făcut aceasta."Poate că din vina lui ajunsese în situația aceasta disperată, totuşi o pune pe seama lui Dumnezeu. Noi punem pe seama lui Dumnezeu pe cele bune, dar pe cele rele? Iată însă că şi pe cele rele. Cum? De la Dumnezeu să pornească răul? Nu; dar poate să pornească lovitura, care distruge nu pe om, ci păcatul.

O fată dintr-o şcoală de surdo-muți a fost întrebată cum se face că s-a născut surdă şi mută. Ea fusese învățată din Cuvântul lui Dumnezeu şi a răspuns: „Da, Tată, Te laud pentru că aşa este plăcut înaintea Ta!"(Matei 11.26). Cum, surdă şi mută de la Dumnezeu? Iată că ea a luat această stare a ei din mâna lui Dumnezeu.

Un credincios era închis în timpul unor prigoane şi a murit ca martir. Fiind în închisoare, i-au adus capul tăiat al băiatului lui mai mare. În batjocură, prigonitorii i-au pus înainte capul însângerat al băiatului lui şi l-au întrebat dacă îl cunoaşte. Acela, îndurerat, a răspuns că da şi, sărutând pe frunte capul însângerat al băiatului lui, a adăugat:„Aşa voieşte Domnul! Voia Lui este bună, El nu-mi poate face nici mie, nici alor mei, niciodată nedreptate şi va face ca bunătatea şi îndurarea să ne însoțească în toate zilele vieții noastre!"Este Domnul ames-tecat în una ca aceasta? Numai prin har, printr-un mare har, poate lua cineva aceasta din mâna lui Dumnezeu.

„Abate-Ți loviturile de la mine! Mă sfârşesc sub loviturile mâinii Tale."Este ca un copil care se roagă: „Nu mai da, iată ce vânătăi am pe spate, iată ce semne mi-a făcut nuiaua!" Iată nişte cuvinte foarte mişcătoare. De aceea cineva zicea că, în astfel de cazuri, Tatăl îşi aruncă nuiaua în foc.

Şi face o observație:„Când pedepseşti pe om şi-l dojeneşti pentru fărădelegea lui, îi prăpădeşti, ca molia, frumusețea lui". Închipuiți-vă că ați lăsat o haină undeva, ați plecat şi după un timp oarecare veniți înapoi şi găsiți toată haina roasă de molii. Ce mai faci atunci cu ea? Tot aşa, când vine peste om pedeapsa lui Dumnezeu, lovitura lui Dumnezeu, atunci frumusețea acelui om este ca roasă de molii. După o boală, după o suferință, după altceva, s-a dus frumusețea de care avea atâta grijă şi o admira în oglindă, în altă parte, David spune că s-a gârbovit, dar aici spune că omului i se prăpădeşte frumusețea ca roasă de molii, când îl pedepseşte Dumnezeu. Dumnezeu nu Se joacă atunci când pedepseşte.

„Ascultă-mi rugăciunea, Doamne, şi pleacă-Ți urechea la strigătele mele! Nu tăcea în fața lacrimilor mele!"Se zice că lacrimile sunt arma irezistibilă a celor slabi. Copilul foloseşte această armă şi reuşeşte în ce doreşte; femeia foloseşte această armă şi reuşeşte şi ea; cerşetorul o foloseşte şi el, şi reuşeşte. Păcătosul, când se întoarce la Dumnezeu şi după aceea, când este credincios, foloseşte această armă şi reuşeşte. Şi pentru că plânge acum, psalmistul cere ca Domnul Dumnezeu să nu fie surd în fața lacrimilor lui.

„Căci sunt un străin înaintea Ta, un pribeag, ca toți părinții mei."Dumnezeu este Stăpânul cerului şi al pământului, şi totuşi este privit ca un străin. Pornirea omului este să-L alunge, ca să-şi poată face de cap. „Sunt un străin înaintea Ta, un pribeag."Străin este cel care trece printr-o țară, dar nu este locuitor al țării aceleia. Şi noi suntem în lume străini şi călători, de aceea nu ne amestecăm în treburile ei: aşa ne învață Duhul Sfânt prin Sfânta

Scriptură. Străinul nu se împovărează cu bagaje multe; dacă el cumpără ceva, cumpără lucruri de preț, dar nu mari şi grele, care să-i îngreuieze mersul. Suntem străini şi călători şi inima noastră este acolo unde este comoara noastră.

„Abate-Ți privirea de la mine."Altădată spune: Priveşte, uită-Te la mine! Acum însă zice:„Abate-ți privirea!",privirea mânioasă, supărată, pedepsitoa-re.„Şi-mi voi redobândi puterea", mă voi înviora,„înainte de a mă duce, ca să nu mai fiu".

Ceea ce am vrut să scot în evidență în psalmul acesta, a fost că, deşi amărât până în măduva oaselor, psalmistul doreşte un singur lucru: să nu păcătuiască. Când eşti amărât, supărat, uşor poți păcătui. Cineva spunea: „Ai parte că sunt supărat, altfel ți-aş arăta eu!"Cei care sunt tați, cele care sunt mame, să ia seama la lucrul acesta!

Un împărat, când era supărat, nu scotea o vorbă până nu număra în gând până la douăzeci sau treizeci, şi după aceea vorbea.

Putem să ajungem în împrejurări de acestea, de tulburare, de amărăciune, de îndoială, de necre-dință. Trebuie să fim mereu cu mare atenție, inima şi limba trebuiesc bine strunite, altfel ne pot duce în prăpastie. De la un suflet amărât şi deznădăjduit pot să pornească vorbe care, ca şi scânteile, pot sări până departe şi pot produce nenorociri. De aceea trebuie să fim cu multă atenție asupra căilor noastre şi să veghem ca să nu păcătuim. Şi dacă voi fi amărât, necăjit, disperat, de un singur lucru să am grijă mare: să nu păcătuiesc cu limba. În astfel de împrejurări nu este bine să deschizi gura către oameni, s-o deschizi însă către Dumnezeu.

Un frate amărât a venit să viziteze pe un alt frate amărât. Când să plece, acela i-a spus:„Când vei mai fi amărât, te rog să nu mai vii pe la mine. Tu amărât, eu amărât, ce ne facem?"Şi totuşi acel frate va fi căutat mângâiere, dar n-a găsit-o la acela care era în aceeaşi stare ca el. La Domnul este mângâiere în toate împrejurările.

După plecarea mea.

Faptele Apostolilor 20:17-38

Puține locuri din Cuvântul lui Dumnezeu sunt aşade duioase ca aceste rânduri şi cine are o inimă simțitoare nu poate să citească aceste versete fără să fie adânc mişcat, poate chiar până la lacrimi. Aici se arată marea iubire a lui Pavel față de cei din Efes, unde lucrase mult timp, față de bătrânii din Efes pe care-i adunase la Milet, îi cunoştea desigur pe fiecare pe nume. Acum îşi ia rămas bun de la ei. Aceia s-au arătat şi ei plini de iubire față de Pavel, erau îndurerați că Pavel pleacă dintre ei, poate pentru totdeauna. Aşa este dragostea: când se despart unii de alții, dragostea suferă, dragostea plânge.

Dar arătarea dragostei apostolului are în ea şi ceva trist, care avea să se adeverească în viitor, anume în două lucruri: „Ştiu că după plecarea mea se vor strecura între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma"şi„se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici după ei."Iată tristețea care le umplea inimile cu ocazia despărțirii.

Dinafară se vor strecura printre ei lupi răpitori, dinăuntru se vor scula oameni cu învățături stri-cate, deci primejdii dinafară şi primejdii dinăuntru.

În adevăr, istoria ne arată cum s-au strecurat între ei lupi răpitori. Adunările au fost năpădite de oameni care au urmărit interesele lor şi, când numărul acestora s-a mărit, au făcut prăpăd. Dom-nul Isus însuşi a spus lucrul acesta; El a vorbit de păsările care îşi vor face cuiburi în ramurile de muştar. Sământa de muştar a crescut anormal: s-a făcut un copac mare, în care au venit păsările cerului să se adăpostească. Păsările cerului înfăţi-şează rapacitatea, furtul: vrabia fură, uliul fură, coţofana fură, eretele fură; şi înfăţişează pe oame-nii care caută să trăiască pe spinarea altora.

Acum, când, după veacuri, vedem unde a ajuns creştinătatea de astăzi, suntem mult ajutaţi să înţelegem Cuvântul lui Dumnezeu. Cei de odinioară poate nu-şi vor fi dat seama de greutatea unor astfel de cuvinte; noi însă, trăind în timpul decadenţei în care se găseşte creştinătatea de astăzi, avem putinţa să vedem unde a ajuns pentru că n-a ţinut seama de cele ce i s-au spus mai dinainte. I s-a spus că vor veni lupi răpitori, care vor sfâşia turma, o vor mânca; vor fi păstori care se vor păstori pe ei înşişi, oameni care vor căuta numai foloasele lor, vor căuta să-şi facă o situaţie.

Aceşti lupi mai înfăţişează şi pe cei care vor să facă partide. Lucrul acesta a fost şi este o mare nenorocire pe capul adunărilor. Aceştia sunt oameni lipsiţi de smerenie şi chiar de bunul simţ. Peste tot este lucrul acesta şi dacă nu s-a arătat încă în aşa fel încât să izbească privirile, este din pricină că Dumnezeu i-a împiedicat: dar începuturi, pe ici, pe colo, se văd. Între unii fraţi dezbinările se ţin lanţ. Repet, sunt oameni lipsiţi de smerenie, având în ei un duh de anarhie şi le lipseşte şi buna creştere. Dacă fiecare ar da respect altora, dacă fiecare ar rămâne la locul lui, pornirile acestea ar fi stăvilite.

Dumnezeu ştie să potolească toate. Se cade însă să învăţăm din păţania altora.

Pe de altă parte se vor ridica dintre ei oameni cu învăţături stricăcioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor. Partidele se fac şi prin învăţături stricăcioase. Sunt, în adevăr, unii fraţi plini de râvnă, care vorbesc din Scriptură, însă trebuie controlaţi. Adeseori ne vine greu să intervenim, căci n-am vrea ca fratele să fie înjosit. Când însă te duci pe unde a fost el şi vezi că a pus pe credincioşi sub o lege oarecare, atunci te vezi nevoit să dărâmi spusele lui.

Fraţii trebuie să înveţe să se suporte unii pe alţii, să aibă înţelegere unii pentru alţii, ca să rămână în pace.

Omul aleargă după senzaţional, căci i se urăşte cu hrana simplă. Ne aducem aminte ce spune apos-tolul Pavel lui Timotei. Pe cât se pare, ascultătorii lui Timotei se saturaseră de ceea ce le spunea el. Fiecare om are un număr de idei şi le foloseşte când predică. Aşa a avut şi Timotei; iar ascultătorii de la un timp nu prea erau mulţumiţi. Timotei nu va fi avut darul de învăţător, dar avea pe cel de evan-ghelist. Timotei se va fi plâns lui Pavel:„Ce să le fac? De unde să le mai dau? Eu atâta pot, n-am dar de învăţător". Atunci Pavel îi spune:„Fă lucrarea unui evanghelist"(2 Timotei 4:5), adică aşa: acesta îţi este darul, rămâi la el; fă ce poţi.

— Dar iată, sunt şi suflete care vor mai mult şi spun:„Astea le ştim noi bine". Un frate a spus altuia: „Dumneata numai evanghelizezi. Dar omul se

satură mâncând numai un fel de mâncare". Acela a răspuns atunci:„Şi credincioşii au nevoie să fie evanghelizați. Nu tre-buie oare să se adâncească tot mai mult rădăcinile Evangheliei în ei?"

Învățăturile abătute de la Cuvânt sunt cam ceea ce erau pentru evreii din pustie, prazul, ceapa, pepenii din Egipt.„Ni s-a săturat sufletul de această hrană proastă (mana)"(Numeri 21:5). Doreau după castraveții, pepenii, prazul, ceapa, usturoiul din Egipt (Numeri 11:5); nu mai vorbim de oalele cu carne.

Astfel de lucruri se introduceau la început sub o formă slabă, dar mai pe urmă din ce în ce mai stăruitor amintite, iar punctul central, jertfa de pe Golgota, tot mai mult lăsată la o parte.

În creştinătatea de astăzi câți au introdus lucruri stricăcioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor! Creştinătatea a devenit un Babilon, fiecare vine cu pretenția că ce are el nu mai are altul, în timp ce Domnul Isus este un necunoscut.

Este un mare har pentru noi că putem fi împreună şi pot să circule între noi aceleaşi idei. Domnul poate să ne țină şi mai departe laolaltă, ca să n-ajungem răzlețiți şi să nu mai putem fi un duh şi o simțire.

Eu sunt cu voi în toate zilele „Şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului"(Matei 28:20)

Sunt cuvinte pe care le-a spus Domnul Isus ucenicilor Săi când era să Se înalțe la cer, cuvinte pline de încurajare pentru ucenici, pentru că ştia că-i lasă într-o lume care le era vrăjmaşă, iar ei trebuiau să răspândească înjur dragostea Lui, harul Lui. Se putea să-i cuprindă frica atunci când aveau să vadă cum se ridică lumea împotriva lor, de aceea El le-a dat acest cuvânt care rămâne o binecuvântare în toate timpurile, în toate împrejurările:„Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului".

Când Moise călătorea prin pustie, a auzit pe Dumnezeu spunându-i: „Am să trimit un înger cu voi". Dar Moise nu s-a încrezut în înger şi a spus:„Nu ne lăsa, Doamne, să plecăm de aici, dacă nu mergi Tu însuți cu noi!"Atunci Dumnezeu S-a lăsat înduplecat şi a mers cu ei.

Domnul Isus n-a lăsat pe ucenici în grija altor oameni, ci i-a ținut în grija Lui şi apoi a spus că este cu ei în toate zilele, până la sfârşit. Nu ştiu câtă putere se va fi revărsat în sufletele lor prin aceste cuvinte, dar este de înțeles că pentru toți ucenicii, din toate timpurile, acesta a fost un cuvânt ales, un cuvânt de seamă. Da, avem nevoie de un Con-ducător, de un însoțitor pe cale; El nu ne va lăsa singuri, ci va fi întotdeauna cu noi.

Iosif şi Maria au mers fără Domnul Isus o distanță a drumului, când s-au întors din Ierusalim, dar nu s-au simțit bine.„Copile, pentru ce ne-ai făcut aşa? Iată, tatăl Tău şi eu Te-am căutat cu mare îngrijorare". Nu s-au simțit bine fără Domnul Isus, căci numai cu El viața capătă înțeles.

Prin Munții Alpi se oferă conducători care să-i îndrume pe cei necunoscători, dornici de urcuş. Conducătorii sunt oameni exersați, foarte pricepuți şi încercați, de multe ori ei trec pe lângă prăpăstii adânci şi se leagă unii de alții ca să se ajute în călătoria lor. Cu toată priceperea lor, pot totuşi să alunece şi să târască după ei pe cei legați de ei şi să cadă toți în prăpastie. Dar Domnul Isus nu este aşa, El este în toate zilele cu noi şi El nu ne poate lăsa să

cădem în prăpastie, căci El însuşi nu poate cădea în prăpastie, El este Cel Atotputernic.

„Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va „cădea" în întuneric, ci va avea lumina vieții". El cunoaşte lumea şi ispitele ei, dar are şi puterea să ne ferească de ele sau să ne scoată din ele. Domnul Isus este un Mântuitor puternic din păcat şi din ispite.

Se zice că vapoarele, când trec pe la ecuator, au o serbare deosebită în clipele acelea, căci cerul se schimbă, este altul în acea parte a pământului. Dar şi pentru noi, când ne-am întors la Dumnezeu, cerul a devenit altul; înainte nu-l cunoşteam deloc, acum însă putem spune:„Către cer, către cer e, Isuse, dorul meu".

Domnul Isus este în toate zilele cu noi, un ajutor în nevoi şi în greutăți. Ucenicii erau pe mare, în furtună, care amenința să-i înece, dar Domnul Isus, care dormea pe un căpătâi, Se scoală îndată şi zice: „Taci, fii liniştită!"Şi îndată apele s-au potolit. El nu ne uită, El are gânduri bune pentru noi, gânduri de iubire, El este un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi.

În casa Mariei, a Martei şi a lui Lazăr a intrat moartea. Dacă El a îngăduit să intre moartea acolo, a fost un prilej pentru El să-Şi arate puterea şi să Se descopere şi mai clar familiei din Betania.

El a hrănit mii de oameni în pustie cu câteva pâini şi câțiva peşti, iar cântarea creştină spune:„El pasărea hrăneşte şi toți crinii îmbracă El".

Şi El ne vorbeşte în boală, când suntem bolnavi. Sunt plante care nu-şi dau mirosul decât atunci când le sfărâmi. Tot aşa, sunt credincioşi care în împre-jurări grele se arată cât de credincioşi sunt; zdrobiți oarecum prin suferință, ei dau parfumul credinței pe care o au.

Pe unii din noi, El ne trece Iordanul în țara făgăduinței lui Dumnezeu. Şi am citit în această privință o întâmplare care mi-a mers la inimă. Era un băiețel care s-a dus la un coleg al lui, să-şi facă lecțiile împreună şi, pe când şedeau ei acolo, deodată s-a făcut un întuneric, cum se face deseori la munte, nori groşi au venit şi a început o ploaie torențială. Valea s-a umplut de apă şi băiețelul se gândea cu groază: Ce mă fac, cum mai ajung acasă? Şi tremura de frică. Dar în timp ce el tremura, vede pe fratele lui mai mare, îmbrăcat într-o manta groasă şi cu un felinar în mână: venise să-l ia. L-a luat în brațe, l-a băgat sub manta şi a trecut cu el prin apele acelea mari. El a răsuflat uşurat când a văzut pe fratele lui cel mare că a venit la el, ca să-l ducă în brațe. Şi aşa a ajuns acasă.

Şi eu mă gândesc, ca om: când se va face întuneric mare în jurul nostru, când vor începe greutățile bolii să năpădească, să ne distrugă, Domnul Isus poate să vină să ne ridice sufletul, să ne ridice chiar pe mâini, ca nu cumva să ne împiedicăm piciorul de vreo piatră.

Aceasta îmi este nădejdea, că Domnul nostru va fi cu noi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Va fi desigur şi atunci când primejdia va fi mai mare şi când frica morții ne va fi copleşit. Frica morții nu ne stăpâneşte, totuşi este natural ca unul sau altul dintre noi să fie îngrozit de moarte. Gemeni în trupul acesta din pricina stricăciunii care-l ame-nință, dar nu gemem pentru sufletul nostru care va merge în locaşurile veşnice.

SFÂRŞIT